

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 21

Ple del Parlament

Sessió 15, primera reunió, dimarts 17 de desembre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Proposicions de llei (posposades) 202-00012/15 i 202-00014/15	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	5
Interpel·lació al Govern sobre les prioritats del Departament de Salut per al 2025 300-00052/15	5
Interpel·lació al Govern sobre les llistes d'espera amb relació a la dependència i la discapacitat 300-00051/15	13
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut 300-00057/15	17
Interpel·lació al Govern sobre les associacions i els centres de culte vinculats a processos de radicalització 300-00054/15	24
Interpel·lació al Govern sobre les actuacions en matèria de política lingüística en l'àmbit municipal 300-00050/15	30
Interpel·lació al Govern sobre la defensa de la pesca catalana 300-00058/15	35
Interpel·lació al Govern sobre una educació pública, de qualitat i en català 300-00053/15	42

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 15.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seuen el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat de diputats (trams. 234-00001/15; 234-00002/15; 234-00005/15 a 234-00027/15; 234-00029/15 a 234-00073/15; 234-00075/15 a 234-00124/15 i 234-00126/15 a 234-00140/15). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 112).
3. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2014, de 10 de juny, de modificació de la Llei 2/1989, de 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc (tram. 202-00012/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única. (text presentat: BOPC 98, 5).
4. Proposició de llei sobre la revisió del règim fiscal singular aprovat per a impulsar el Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou (tram. 202-00014/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única. (text presentat: BOPC 98, 8).
5. Projecte de llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya (tram. 200-00003/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada (text presentat: BOPC 86, 75).
6. Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre els acords de la Junta de Seguretat i sobre l'estratègia del Departament d'Interior i Seguretat Pública (tram. 361-00006/15). Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
7. Interpel·lació al Govern sobre les prioritats del Departament de Salut per al 2025 (tram. 300-00052/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les llistes d'espera amb relació a la dependència i la discapacitat (tram. 300-00051/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 300-00057/15). Mònica Sales de la Cruz, del Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les associacions i els centres de culte vinculats a processos de radicalització (tram. 300-00054/15). Grup Mixt. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les actuacions en matèria de política lingüística en l'àmbit municipal (tram. 300-00050/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la defensa de la pesca catalana (tram. 300-00058/15). Mònica Sales de la Cruz, del Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre una educació pública, de qualitat i en català (tram. 300-00053/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre l'equiparació salarial (tram. 300-00056/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Administració de la Generalitat (tram. 300-00059/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00055/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la variant d'Olot i les Preses (tram. 302-00031/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les bonificacions del transport públic (tram. 302-00038/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 302-00040/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques antiracistes del Departament d'Igualtat i Feminisme (tram. 302-00032/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les arts i la cultura en l'educació (tram. 302-00033/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les restriccions que afecten el sector pesquer (tram. 302-00034/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea (tram. 302-00035/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema educatiu (tram. 302-00036/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.
25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els professionals de l'àmbit sanitari (tram. 302-00037/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de presons (tram. 302-00039/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que cinc diputats i una diputada han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. El diputat David Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, al qual li desitgem una ràpida recuperació i em sembla que puc parlar en nom de la cambra que li expressem el nostre afecte més rotund, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi i la diputada Noemí Nieto Fumanal, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. El diputat Ruben Wagensberg i Ramon, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Marta Vilalta i Torres. I el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Joan Garriga Domènech.

Proposicions de llei (posposades)

202-00012/15 i 202-00014/15

Els faig avinent també que, atesa la sol·licitud del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentada pel Grup Parlamentari de Junts sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 6/2014, de 10 de juny, de modificació de la Llei 2/1989,

de 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc, i sobre la proposició de llei sobre la revisió del règim fiscal singular aprovat per impulsar el Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou, els punts 3 i 4 de l'ordre del dia queden posposats, pendants d'aquest dictamen.

Així mateix, els proposo, d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, d'alterar l'ordre del dia, de tal manera que el punt 16, corresponent a la interpellació al Govern sobre la política energètica presentada pel Grup Parlamentari de VOX, sigui substanciat demà a la tarda, abans del punt 14, i que el punt 22, corresponent a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les restriccions que afecten el sector pesquer, presentada també pel Grup Parlamentari de VOX, sigui substanciat demà al matí a continuació del punt 21.

Es pot aprovar per assentiment aquesta alteració de l'ordre del dia? Sí? *(Pausa.)*

Doncs queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Finalment, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida a migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 2.140 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Interpellació al Govern sobre les prioritats del Departament de Salut per al 2025

300-00052/15

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les prioritats del Departament de Salut per a l'any 2025. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Bona tarda, consellera. Miri, quan des del nostre grup parlamentari vam plantejar la voluntat de fer-li una interpellació, inicialment la volíem centrar únicament i exclusivament amb relació..., també, clar, com que havia estat *La Marató* aquest cap de setmana –evidentment, *La Marató*..., «A ple pulmó»–, sobre les malalties respiratòries i sobre, també, els impactes de la contaminació en el món de la salut. Però també li he de dir que, veient, diguéssim, lo atribolada que va ser la darrera, en aquest cas, interpellació que va tenir vostè, també vam creure oportú, en aquest cas, parlar –ja que fa més de cent dies que vostè és consellera– a bastament sobre l'orientació que pren vostè com a consellera. I insisteixo en el concepte o, en aquest cas, en el càrrec de consellera –no se m'enfadi–, no com a gerent de l'Hospital del Mar o no com a presidenta del Comitè Assessor del Cercle de Salut de Catalunya, que, per a qui no ho sàpiga o no ho conegui, és bàsicament qui agrupa les patronals del nostre país.

Crec que és molt important això que li dic: que vostè no entengui el paper que té com a consellera. Jo li vaig dir –i, de fet, l'hi vam, també, traslladar; ho vam fer en públic i en privat– que estàvem segurs que amb el seu nomenament com a consellera tindríem camp d'entesa –i després m'hi referiré. I crec que probablement en la segona part de la interpellació que li farem en el segon torn, quan parlem de la contaminació i els impactes a la salut, segurament..., crec que tenim molt camí per recórrer, però és cert que sabem que teníem diferències sobre el model i, evidentment, de com resoldre una de les dificultats que tenim avui com a sistema sanitari públic

català, sobre la necessitat de construir un veritable sistema nacional de salut, especialment pel que fa..., perquè cada vegada hi aboquem més recursos, cada vegada el pressupost va creixent. De fet, vostè també feia referència sobre la necessitat d'acabar amb aquest diferencial sobre el que pressuposten i executem. Però, evidentment, també sobre el model, que és en el que nosaltres entenem que té això un impacte directament. Perquè la sensació de la ciutadania és que cada vegada hi aboquem més recursos, però que allò que rep, en aquest cas com a servei públic, cada vegada dista més del que hauria de ser un servei públic de primera.

I deia que nosaltres érem conscients de les incomoditats que podria generar el seu nomenament. Crec que fins i tot el seu grup parlamentari..., ja sé que vostè no és del PSC, però també fins i tot en aquest cas, al grup parlamentari que dona suport al Govern comença també a vegades a posar-se-li els pèls de punta en funció del que vostè els planteja, o fins i tot alcaldes, o evidentment també –després m'hi referiré– sobre els seus posicionaments en base als equipaments hospitalaris arreu del país.

Miri, vostè ho sap, nosaltres no compartim el seu model. Vostè sempre diu que tot allò que és gratis és públic, que tot allò que forma part del sistema del Siscat és públic. Nosaltres ja sap que no ho compartim. De fet, si ho plantegéssim a nivell educatiu, segurament la gent del seu propi grup parlamentari li diria que no té raó. Hi ha escola pública, hi ha escola concertada... Hi ha una diferència fonamental que jo crec que també..., de fet, sempre és una pregunta que he fet a tots els consellers i conselleres de Salut. Mai me l'han respost. Potser vostè me la pot respondre. Que és: quants metges i metgesses hi han dins del sistema sanitari català? És una de les coses que no sabem; entre altres coses, perquè la nòmina, en aquest cas, dels metges i metgesses no la paguem nosaltres. En canvi, en el cas dels mestres i les mestres del nostre país, sí que la paga directament el Departament d'Educació, sigui concertat o sigui públic.

Però, en tot cas, nosaltres no compartim aquesta asseveració, perquè el servei no és exactament igual. Jo ho tinc claríssim. I a més a més, si vostè parla amb els usuaris..., és a dir, si vostè pregunta a un ciutadà o ciutadana de Terrassa si està satisfet o no amb el servei que presta Mútua de Terrassa, ja li dic jo que voldrien sortir corrents de que el seu hospital de referència fos el de Mútua de Terrassa. Després també li remetré una carta d'una mare, que té el seu fill amb una malaltia concreta, que bàsicament se sent absolutament desatesa per Mútua de Terrassa.

I això té a veure amb que per nosaltres la salut no és un espai de negoci. I al final, si hi han operadors..., perquè: on fixem la línia? Perquè vostè deia l'altre dia: «Sant Joan de Déu és el millor que tenim a nivell de país i per mi és públic.» I la meua pregunta és: Clínica Girona és públic o no és públic? Perquè també forma part del Siscat, perquè està concertat. I, en tot cas, he vist consellers d'aquest país, també d'Esquerra Republicana o de Junts per Catalunya, anar a la inauguració de la Clínica Girona. Per nosaltres, no és públic.

Però és que, a més a més, fins i tot acceptant el que vostè diu: «Tot és públic.» Sant Joan de Déu és públic i és tan igual de públic com Vall d'Hebron o igual de públic que el Trueta o igual de públic, evidentment, que –que en podríem parlar–, per exemple, del Santa Caterina de Girona. Aleshores, si tot és públic, per què les condicions laborals són diferents? Per què a igual feina no hi ha igual salari per les mateixes condicions laborals? Per què, per exemple..., fins i tot dins del sistema públic de salut cent per cent; és a dir, empreses cent per cent de capital públic de la Generalitat. Per què un treballador del Trueta i un treballador de l'IAS, que en aquest cas és qui gestiona el Santa Caterina de Girona, que tenen el mateix gerent, a igual feina tenen diferents condicions laborals?

I això depèn directament de vostè. Això ja no és el Siscat, no és la concertada, és directament... És a dir, per què no? Vostè deia l'altre dia: «Com més gran... Si centralitzem allò que decidim des del Departament de Salut, tenim més capacitat de fer economies d'escala.» Per què no fem més gran l'ICS? Per què hem de tindre vuit

empreses..., no de la Generalitat, que són de cent per cent de capital públic. I, en tot cas, jo li diré per què. Perquè això permet pagar menys als treballadors amb diferents condicions, amb diferències de les condicions laborals i, per tant, destinar-hi menys recursos. I això és perquè... Això és en el que està basat el sistema de salut.

Però una altra cosa li diré també. Clar, vostè l'altre dia deia... En aquest cas, deia: «Jo no puc interferir en la negociació del conveni col·lectiu de la sanitat concertada.» Si tot és públic? Però és igual, li compro això: vostè no hi pot interferir. Però què pensa fer si tenim una nova vaga dels professionals, en aquest cas dels tècnics sanitaris superiors? Perquè la majoria són de l'ICS, de l'Institut Català de la Salut. Si tornen a anar a una vaga, com van anar a la vaga, perquè consideren que no s'estan complint els acords de sortida de vaga, a qui li demanaran responsabilitats serà a vostè. Perquè el que ens passarà, perquè la gent que no ho sàpiga..., és a dir, són qui fa les analítiques que demanem tots aquells que som usuaris de la sanitat pública.

De fet, jo l'any passat, com a usuari de la sanitat pública, vaig anar al meu centre d'atenció primària. Vaig demanar una analítica a principis de gener. No me la feien fins al mes d'abril perquè estaven en vaga. Què va passar? No me la vaig acabar fent. I això és el que va passar, en aquest cas, en el darrer any a Catalunya. I la meua pregunta és: estem davant una nova vaga, en aquest cas, dels tècnics superiors sanitaris? Sí o no? I què pensa fer per entomar-ho?

Per tant, l'hi deia: si tot és públic, les mateixes condicions laborals. Aquest és el nostre plantejament. Ja li dic, no és el nostre model, però si vostè fa aquesta consideració, entenc que és una premissa bàsicament cent per cent d'esquerres. A igual feina, igual salari, igual condicions laborals.

I també ens preocupen les declaracions que ha fet vostè al voltant de la fisioteràpia. Miri, jo..., i en això ja hi estic d'acord. Jo crec que el que va fer el conseller Balcells no era una internalització. És a dir, jo hi estic d'acord. Va iniciar, va tirar la «patada» cap als centres. Però, clar, si avui mateix o aquests dies el ministeri, en aquest cas, parlant de l'atenció primària, diu que hem d'incorporar fisioterapeutes, evidentment, també en els centres d'atenció primària... Jo crec que aquest també és un debat que hem de tenir, perquè és el tercer concurs més gran que fa el Departament de Salut: la fisioteràpia. I externalitzat no funciona. Ens poden explicar el que vulguin, però hi ha moltíssima gent que ens trasllada que o bé el servei és deficient o bé, evidentment, que no s'acaba complint allò que..., els requeriments mèdics moltes vegades que s'acaben fent, o hi ha moltíssimes dificultats, perquè és un servei que està pensat –l'hi dic avui així– bàsicament perquè algú faci negoci, però que no faci rehabilitació.

I tenim un problema. I evidentment, vostès poden dir el que vulguin, però no són capaços de garantir que el servei que està en aquest cas externalitzat té les garanties mínimes pel que hauria de ser l'objectiu, que és que tinguem, evidentment, casos de rehabilitació i de fisioterapeuta que funcionin a ple rendiment.

I acabo després amb un tercer element que per nosaltres també és clau, que és els equipaments hospitalaris. També li vull preguntar, bàsicament, per algunes declaracions –i li dono l'oportunitat, també, que rectifiqui en seu parlamentària–..., la sorpresa que ha generat –ja li dic fins i tot en alcaldies, en aquest cas, del Partit Socialista– sobre les seves declaracions al voltant de l'Hospital de Vilanova. O sigui, a l'Hospital de Vilanova s'ha de fer o no s'ha de fer el nou hospital del Garraf? Nosaltres entenem que sí. Primer va contestar que no. Ara sembla ser que ha dit que sí. Nosaltres ja li dic que l'hi portarem a la moció i ho portarem també en el debat pressupostari. I crec que és molt important, perquè aquests equipaments a la segona i la tercera corona metropolitana són claus, en aquest cas, per descongestionar les urgències i que tinguem capacitat realment, que no se'ns col·lapsin les urgències hospitalàries i, evidentment, si això ho fem reforçant l'atenció primària.

I acabo amb les tres prioritats, que aquí jo crec que sí que tenim marge d'entesa –també ho dic per fer aportacions positives. Per nosaltres, sap que és clau l'accessibilitat a l'atenció primària. Quan vostè va estar el primer mes de consellera, ens va

traslladar les dades sobre l'accessibilitat a primària. Teòricament eren un quaranta-nou per cent en menys de quaranta-vuit hores i un seixanta-set per cent en menys de cinc dies. Li voldríem preguntar com acabarem l'any i què pensa fer durant el 25, en aquest cas, per millorar aquestes dades.

Després, el dentista públic; que sap que li reclamem que n'hi hagi una partida. Hem constituït aquesta taula tècnica conjunta amb el seu grup, en el nostre cas, des del departament i el nostre grup parlamentari per desplegar la llei del dentista públic a Catalunya, però volem que hi hagi una partida, en aquest cas, pressupostària. Crec que vostè també la vol. Per tant, demanarem a Economia que la incorpori.

I, finalment, també salut mental. Saben també vostès que nosaltres també compartim la necessitat d'aquesta partida per al desenvolupament del pacte nacional de salut mental, però també creiem que cal fer més. I, en aquest sentit, el desenvolupament del dentista, gratuït i sense cita prèvia, també serà una prioritat per a nosaltres a la negociació pressupostària.

En tot cas, després li plantejo nous temes.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula la consellera de Salut, la senyora Olga Pané Mena.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Gràcies, president. Diputades, diputats. No sé si tindrè temps a contestar-li tot aquest dallò, eh? En tot cas, començo pel final; ja que és on estem més d'acord, permeti'm començar pel final.

A veure, jo crec que... Nosaltres tenim la intenció de complir els acords que hem pactat; això per començar. Ara, tenim quatre anys pel davant i ara mateix també una situació difícil que hem d'assumir tots plegats. Perquè no és un problema de la nostra conselleria, és un problema de la societat catalana, el tema del finançament de la sanitat. I no és cap broma; els hi dic que no és cap broma.

Som conscients que el nostre sistema continua resolent bé les patologies complexes –ho fa molt bé–; però hem de millorar la resposta adequada amb la deguda celeritat als problemes senzills i de major prevalença. També cal potenciar les actuacions de salut pública, que ens n'oblidem moltes vegades; salut comunitària; protegir i prevenir la malaltia, i reduir les desigualtats en salut, que és una de les causes de problemes de salut més importants.

Afegir que som 8 milions d'habitants i que la tendència, després de les darreres correccions que està fent l'INE, és que ens n'anem cap als 9 milions d'habitants en quinze anys. Ho dic perquè no només seran més vells aquests habitants, sinó que, a més, en seran més.

L'accessibilitat, em preguntava. Les llistes d'espera han millorat *només* a l'atenció primària. No han millorat en aquests darrers mesos que jo ho segueixo en els altres àmbits. Una bona notícia i una mala notícia. Per tant, ens hem d'arremangar. Per què? Doncs perquè, efectivament, hem incrementat les plantilles en els darrers cinc anys en un vint-i-cinc per cent, hem posat 5.000 milions més d'euros en el sistema, i no està donant aquest rendiment. En realitat, l'activitat que s'ha incrementat és un quatre per cent, només; quatre, cinc per cent, depenent de les línies.

L'atenció primària és clau. I si m'ha de dir a on posarem esforços; miri, cap aquí. És que n'estic tan convençuda que... Ara, no podem descuidar la resta –no podem descuidar la resta.

Ja ho han vist: nosaltres presentem..., ens vam comprometre amb el tema de les quaranta-vuit hores; estem treballant en això. D'entrada, registrar-ho bé, perquè no teníem registres; això per començar. I, segon, treballar de manera integrada amb Drets Socials i lo que són els serveis socials i els municipis. Creiem que hem de tornar a donar molt més protagonisme al nivell de proximitat, al món local, i treballar conjuntament amb Drets Socials.

Quines són les principals intervencions que tenim previstes per a aquest any? Bé, incrementar la resolució, amb més capacitat i equipaments, de l'atenció primària; reforçar l'atenció domiciliària per donar resposta a la cronicitat, perquè en aquests moments aquest tema no l'estem tampoc resolent bé; i desburocratitzar les consultes, potenciant la figura de l'administratiu sanitari. Aconseguirem que l'atenció primària sigui més resolutiva i, en aquest sentit, creiem que evitarà problemes a la resta del sistema; ho creiem, perquè bàsicament hi han evidències de que actuant en aquest terreny això és així.

El pla de salut bucodental és gairebé un encaparrament d'uns quants, però seu i meu em consta. El vuitanta per cent de les persones de classe social més afavorida tenen una bona percepció de la salut bucodental, contra el seixanta per cent de les classes socials menys afavorides. Jo sempre ho dic: miri el somriure d'una persona de setanta anys i identificarà la seva biografia i la seva classe social. És una evidència absoluta.

Què volem fer? Evidentment, desplegar la llei que ja tenim en aquests moments, perquè això ens ho facilita; prioritzar les persones en situació de vulnerabilitat –estem treballant amb vostès aquest tema, estem treballant també amb la diputació en aquest tema–, i, des del punt de vista nostre, aixoplugar pressupostàriament amb 10 milions d'euros aquesta iniciativa per a aquest any, que és lo que creiem que serem capaços de fer.

Quant als professionals. És molt llarg el tema dels professionals, perquè..., és que tothom en parla, però jo crec que ningú es mira les coses que es publiquen. Hi ha, en el departament, creada –i és una iniciativa del Govern anterior, i a mi em sembla interessant– la taula d'harmonització de les condicions del sistema, del conjunt del sistema. Això no és fàcil de fer, perquè totes aquestes coses, com vaig explicar l'altre dia, s'han de negociar amb taules sindicals, on hi ha gent que han escollit els treballadors, i aquests treballadors han escollit aquella representació i no una altra. Nosaltres no podem agafar i, de sobte, pervertir això. O sigui, hi han unes patronals que discuteixen unes coses amb uns elegits pels treballadors. I això és molt important respectar-ho.

Per tant, aquesta taula d'harmonització ha anat avançant comparant condicions. Si després tinc temps n'hi puc explicar unes quantes. Ara bé, no han acabat encara la feina. Allà estan representats sindicats, patronals, col·legis professionals, diversos agents..., i quan la tinguin acabada, aquesta feina, aquesta actuació comparativa, jo vindré aquí i els hi explicaré, perquè crec que és important conèixer realment les diferències o no de les condicions laborals en el sector. En el sector, ara en aquests moments hi han sis convenis, i aquests sis convenis cada vegada es van acostant més. D'acord?

Demà passat, que presentem el CAIROS, unes primeres propostes, perquè tenen un treball de llarg abast, anem una miqueta en aquesta línia: atenció primària i temes de professionals. D'acord?

Em sembla molt interessant el tema de treballar la sostenibilitat del sistema. Els hi he explicat diverses vegades que hi ha una diferència entre lo que pressupostem i lo que gastem que voreja els 3.000 milions d'euros. Si això no ho resollem..., que va generant interessos, que va generant..., i que, a més a més, l'any que ve entren de nou les regles fiscals europees; per tant, el marge de dèficit es restringeix moltíssim. Si això no ho resollem, nosaltres moltes coses de les que volem fer no les podrem fer –ni nosaltres ni ningú–, perquè ens quedaran varades.

Per tant, una de les coses que volem fer aquest any que ve és, efectivament, trobar un acord entre els partits que hi han en aquesta cambra per veure i identificar aquest full de ruta per temperar, per harmonitzar, aquest esvoranc que tenim aquí. Això és molt rellevant.

Tercer tema important: la salut mental. Crec que també n'hem parlat moltes vegades. Crec que estem tots d'acord en que realment el tema de la salut mental és una

prioritat. Nosaltres, en la salut mental, l'altre dia vam aprovar el pacte nacional per la salut mental i assignar-li 20 milions d'euros anuals per poder-lo desplegar.

Nosaltres..., evidentment, hi han moltes coses d'aquestes que em dirà: «Bé, i si no s'aproven els pressupostos?» Si no s'aproven els pressupostos, veurem què fem, però crec que estem tots d'acord en intentar aprovar-los perquè és lo millor que podem fer per la ciutadania.

També demà, com vostè sap, entrem en el tema de l'agència social, la llei que promou l'agència social i sanitària, que jo crec que també ens donarà una eina per treballar amb la proximitat i de manera integrada per la gent més vulnerable d'aquesta societat, que és la gent que ara mateix..., la gent gran; de forma que no solament els hi simplifiquem els tràmits, sinó que, sobretot, els hi fem més sinèrgics els serveis que els hi prestem. Aquest és un altre dels grans temes d'aquest any que ve que ens hem plantejat al meu departament.

La salut pública..., diu vostè que en parlarem després. Suposo que quan parla de contaminació es refereix a això. Per tant, ho deixo per tractar-ho en la propera tongadeta de conversa.

Només em deia: «No sabem quants treballadors hi ha.» Sí que n'hi han. Sí que ho sabem. D'acord amb el que tenim identificat, hi han 134.106 professionals equivalents en el sistema públic. D'acord? Ara, li reconec que no sabem quants professionals hi han a Catalunya en tots els sistemes, el públic i el no públic. I això és rellevant. És molt rellevant, perquè, si no, és molt difícil preveure quines polítiques podem fer en el futur i on estan aquests professionals.

I ja li anticipo també que la diferència entre els que es jubilen i els que entren es mitiga l'any que ve; és a dir, l'any que ve ja n'entren més dels que es jubilen, tant de metges com d'infermeria. D'acord? En aquest ja es comença a... Al final de... Perdó, he dit que l'any que ve, perquè ja em situo al 26, al final del 26. Ja això s'equilibra i a partir d'aquí ja comencen a créixer més les entrades que les sortides de professionals.

I no és correcte que tenim una fuga de professionals a no sé quants llocs. No és correcte ni a Espanya ni a Catalunya. A Catalunya, dels 840 residents que tenim cada any, en van marxar exactament noranta l'any passat, el 2023, dels quals vint-i-quatre se'n van anar a l'estranger, probablement a ampliar estudis, i seixanta-cinc a altres províncies espanyoles, de les quals també rebem catalans que han anat a fer la residència allà i tornen. D'acord? Ho dic perquè aquest mite de que se'ns en van perquè les condicions... No. De fet.. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* De fet, l'hi seguiré explicant després.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Consellera, jo crec que ho sabem. Jo crec que tenim molt ben identificats els terrenys en els que tenim marge per treballar. Celebro que la primària sigui la màxima prioritat –ho és de tots els consellers i conselleres que jo he tingut l'oportunitat d'interpel·lar–; espero que d'una vegada per totes sigui així, ho veurem amb l'accessibilitat. Evidentment, també salut mental i salut bucodental, no?

Sobre el tema dels professionals, jo crec que..., i vostè, i en això coincideixo..., és a dir, hauria de tindre una fotografia, d'una vegada per totes, real de quins són els professionals sanitaris que tenim a Catalunya. No només la xifra global, sinó de cada una de les categories laborals que tenim –quants metges i metgesses, quants infermers i infermeres, quants tècnics sanitaris superiors– i, evidentment, també de les funcions que fan i de les seves condicions laborals.

I jo crec que això li correspon al departament. I jo hi insisteixo, a mi m'agradaria saber que fos una pregunta fàcil de respondre... Crec que és molt senzilla que me la contesti la consellera d'Educació. Si jo li pregunto quants mestres hi ha en el siste-

ma educatiu a Catalunya, m'ho contesta automàticament. Jo crec que hauria de ser estrictament senzill saber quants metges o metgesses, per exemple, tenim en el sistema sanitari català, si veritablement tinguéssim un sistema nacional públic.

Entro en un dels temes que també volia destacar. Miri, jo li volia..., també, aprofitant, com dèiem, la Marató. Perquè, al final, La Marató està molt bé, la solidaritat dels catalans i catalanes crec que és un motiu d'orgull, però, evidentment, a nosaltres, en aquest cas, com a electes dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i a vostès com a executiu o com a govern, el que ens importa o pel que hauríem de vetllar són les polítiques públiques.

I, en aquest sentit, crec que és rellevant la carta que han enviat els professionals de la salut, que ens l'han enviat a tothom i segur que vostè també l'ha rebut, del Col·legi de Metges, la Societat Catalana de Pediatria, l'ISGlobal, de Revolta Escolar i Eixample Respira. Aquí aprofito també per traslladar el nostre escalf per l'acció que van fer per evitar aquesta «papanoelada» contaminant que van fer l'altre dia a Barcelona. Però, en tot cas, crec que és molt rellevant del que ens alerten: que la contaminació avui és un dels principals problemes que tenim a la nostra salut pública, amb els impactes que té a escala global, però també a escala catalana. És la segona causa de mort a escala global: 8 milions de persones moren prematurament per la contaminació, i a Catalunya, pràcticament tres mil catalans i catalanes a l'any; més –més– que els que moren per accident de circulació, que, òbviament, és una de les polítiques públiques principals del Departament d'Interior per combatre. Per tant, crec que aquesta ha de ser una de les màximes prioritats.

I jo aquí també li faig un emplaçament. És a dir, en aquest cas –i ho dic positivament, eh?–, tota la seva vehemència i tota, evidentment, la contundència que té quan defensa en allò que creu i en el sistema de salut que vostè creu, també m'agradaria que la tingués per defensar, evidentment, les polítiques en defensa de l'aire net i de la lluita contra la contaminació. Desacomplexi's!

També, evidentment, en el si del Govern pel que fa, evidentment, a les polítiques de reducció del trànsit; evidentment també quan parlem del port o quan parlem de l'aeroport. Jo crec que aquí podem construir una aliança compartida. I, de fet, crec que tenim debats sobre la taula que són rellevants a nivell de país. I jo, evidentment, li estenc la mà perquè, conjuntament, també fixem això com una prioritat, evidentment, la lluita contra la contaminació.

També pels efectes que té –i vostè ho sap–, amb malalties, no?... els efectes directes de la contaminació; amb malalties cardiovasculars, respiratòries, de càncer, salut mental i també de les demències. I això és també, segurament, l'últim apunt que li vull traslladar.

Què està passant amb el pla de demències de Catalunya? Sabem, a més, que –vostè sempre ho situa, i ho compartim– anem a una societat catalana cada vegada més envellida, on hi haurà més prevalença de malalties, com per exemple l'Alzheimer o demències, que poden afectar entre 120.000 i 130.000 persones; que, a més a més, generen un impacte directe també en l'entorn familiar –no només en la salut del propi malalt, sinó...–, perquè requereixen un compromís de l'entorn familiar per cuidar aquestes persones, majoritàriament les dones. I, en aquest sentit, també valorar positivament la constitució del *hub* de l'Alzheimer a Barcelona, liderat per la Fundació Pasqual Maragall. I també voldríem saber com pensa afrontar aquest tema.

I, finalment, acabo amb una proposta que té a veure amb el que deia de l'impuls de polítiques públiques. Miri, nosaltres li fem un plantejament molt clar. Crec que a Catalunya necessitem un pacte nacional de lluita contra la contaminació i l'aire net, i creiem que és bona idea que el lideri el Departament de Salut. I això ho posarem també a la moció. Crec que, evidentment, s'ha de fer de manera transversal amb el conjunt del Govern; evidentment, també amb la conselleria de Territori. Però aquí li fem un emplaçament: lideri-ho vostè. En altres coses no ens posarem d'acord, en el

model sanitari, però crec que en això segur que podem coincidir que cal, d'una vegada per totes, que la lluita contra la contaminació sigui una prioritat de país.

I, per tant, ja els hi dic: ho posarem a la moció i l'emplacement a que des del Departament de Salut s'impulsi un pacte nacional contra la contaminació i en favor de l'aire net al nostre país.

Moltes gràcies, consellera.

El president

Gràcies, diputat. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Molt bé; moltes gràcies, president. Gràcies, senyor David Cid, de nou. A veure, aviam si soc capaç de contestar ho tot, eh?

Objectiu 2025. Un dels objectius és el registre sanitari, efectivament. Nosaltres sabem el nombre de col·legiats que hi han, sabem els que hi han en el sector públic. Ho repeteixo, igual que els d'Educació. Ara bé, no sabem els que hi han en total, perquè entre els col·legiats estic jo, i jo no estic fent de metge. I com jo, molts que treballen amb mi al departament, o inclús alguns que estan per aquí. És a dir, estem col·legiats, però no treballem de metges. Per tant, quan comparem això no sabem realment amb què comptem. Per tant, aquest és un dels objectius, que no li he dit abans, però que ens havíem plantejat.

La contaminació: té vostè tota la raó. Per cert, soc membre del Cercle de Salut, efectivament, que no és de les patronals –miri's la composició, no és de les patronals. Però també d'Oikia, m'entén? –també d'Oikia–; que trobo que s'ha oblidat de dir-ho –*mala pata!* Però ho dic perquè precisament des d'Oikia –que és una plataforma; que també aquí hi han altres membres a part de jo mateixa– treballem precisament per la reducció de la contaminació mediambiental. Mil vuit-cents morts, efectivament, a Barcelona intensificats per la calor. La calor en matarà més. Ja tenim més morts a l'estiu que a l'hivern –ja tenim més morts a l'estiu que a l'hivern. I això, a més, haurà de trasbalsar la manera com ens organitzem al sistema sanitari, de manera que no agradarà gaire a alguns professionals –ja també l'hi dic ara.

L'Institut de l'Energia de Chicago diu que si reduïm els nivells de contaminació als nivells que diu l'OMS, *tota* la humanitat guanyarà dos anys d'esperança de vida. En aquests moments, al conjunt de la humanitat ja mata més la contaminació que el tabac. Efectivament, vostè té raó, però... I, efectivament, hi han estudis que, a més, demostren que afecten ja el neurodesenvolupament dels nens –a part d'altres coses, eh?–, les PM2,5, etcètera. D'això potser en sap vostè més que jo.

Nosaltres volem fer una orientació One Health, que és l'orientació que planteja..., però no volem defugir la nostra responsabilitat com a departament. La sanitat en el seu conjunt emet el vuit per cent de les emissions en qualsevol país desenvolupat. Som el vuit per cent; gairebé com els avions. Per tant, ens hem d'exigir el departament, i jo ho vull presentar aquest any, el full de ruta per reduir al trenta per cent les emissions contaminants el 2030 i al zero, arribar a zero, el 2050, que és el que ens planteja l'OMS. I en això ens hi hem de, també, posar tots. I, escolti, miri, no em sembla una mala idea això del pacte nacional per l'aire net. Vull dir que li donaré unes quantes voltes, perquè crec que realment es necessiten aliances i coalicions molt fortes perquè no ens entenen. O sigui, quan expliquem aquest tema, ens costa.

El tema de Vilanova. El mes de febrer d'enguany vaig ser consultada per com s'havia d'orientar el tema de l'Hospital de Vilanova. Lo que jo he escrit, lo que vaig escriure en aquell moment, textual, està en el document que ara corre com a part de la plataforma. I me'n sento molt orgullosa, sap? No acabo d'entendre aquest embolic, perquè en cap moment hem dit que no apostarem per l'Hospital de Vilanova. De fet, tota la zona del Garraf, del Penedès, de..., bé, és igual, ja ens entenem. Es una de les poques que queda per determinar-ne bé els equipaments; estan ruïnosa els que hi han. Per tant, és una prioritat nostra. Ara bé, lo que no podem fer servir és el

pla funcional de fa deu anys, perquè és que la pròpia població ha canviat un munt. És que fem un hospital per d'aquí a cinquanta anys. Per tant, hem de renovar això. I això s'ha de fer, si no volem fer un nyap. D'acord?

I, per acabar, el tema de demències. Efectivament, ha estat aprovat... Bé, hi han diversos estudis. Al *hub* aquest, també, jo hi era. Hi ha la meva firma allí. És que soc tan gran, m'entén?, que he passat per tot arreu. Llavors, clar... Llavors, el dia que es va fundar el Hub per a l'Alzheimer, la firma que hi ha és la de servidora, perquè en aquell moment, efectivament, estava a l'Hospital del Mar. Ara, també els dic una cosa. El Lecanemab, que és aquest fàrmac que ha aprovat l'EMA: 15 milions d'euros per a la sanitat catalana si no entra tot l'any, només un tros de l'any del que estem parlant. Retarda sis mesos l'aparició. Retarda, en el millor dels casos, sis mesos l'aparició de la demència. Ens hem d'arremangar, eh? Ens hem d'arremangar, perquè amb el que tenim no en tenim prou.

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les llistes d'espera amb relació a la dependència i la discapacitat.

Interpellació al Govern sobre les llistes d'espera amb relació a la dependència i la discapacitat

300-00051/15

És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Consellera Martínez... Bé, avui el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar vol posar el focus en un dels greus problemes que pateixen els catalans i les catalanes. D'aquí aquesta interpellació al Govern sobre les llistes d'espera en relació amb la dependència i la discapacitat. Som conscients que és una problemàtica que ens preocupa a tots els que estem aquí. I als socialistes també. Tant és així que quan formàvem part de l'oposició i ens organitzàvem com a govern alternatiu, vam presentar un pla de xoc per a la reducció de les llistes d'espera en dependència, que vam debatre en aquest mateix plenari en format de moció.

Així mateix, en els acords d'investidura que vam acordar amb el Grup Parlamentari Comuns vam subscriure un acord que deia, literalment: «Elaborar un pla de millora de l'atenció a la dependència per reduir les llistes d'espera als serveis residencials, centres de dia i atenció domiciliària. El pla inclourà un mínim de sis mil noves places residencials i de centres de dia per a gent gran, persones amb discapacitat i salut mental en aquesta legislatura.» I, com hem reiterat tant des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, com la mateixa consellera, així com el mateix president Illa, complirem aquests acords. I avui quedarà palès en aquesta interpellació.

Fa massa temps que Catalunya lidera les llistes d'espera en dependència a Espanya. Més de cent mil catalans han mort a les llistes d'espera de dependència des del 2007. Dades intolerables. Tot i que en l'anterior legislatura es va reduir el temps de tramitació, la mitjana per tramitar una prestació de dependència, així com el reconeixement del grau de discapacitat, gira entorn de l'annualitat. I l'Observatori de la Dependència va presentar un informe amb un balanç agredolç sobre la implantació de la llei de la dependència, on alertava que el seu potencial continuava sense desenvolupar-se, cosa que provoca que hi hagi persones dependents i famílies desateses sense prestacions econòmiques per poder cobrir les seves necessitats.

Els beneficiaris d'aquests serveis són majoritàriament persones grans, però també adults i menors amb discapacitat superior al trenta-tres per cent. I això, al nostre entendre, ens genera un doble repte: l'actuació imminent d'urgència per a la reducció significativa d'aquestes llistes d'espera, així com, establint una mirada llarga, una estratègia global d'abordatge degut a l'envelliment progressiu de la població. A ningú se'ns escapa la realitat demogràfica amb els canvis en la piràmide d'edats, on la població gran s'incrementa significativament degut al creixement de l'esperança de vida, que ve donat per avenços en l'àmbit de la salut, entre d'altres avenços. Cada cop som més iguals davant de la mort, i això difícilment pot ser una mala notícia. Però aquesta realitat ens converteix segurament en una societat més complexa. I és des de les institucions públiques que hem de destinar esforços i recursos per adaptar-nos a aquests nous escenaris de futur. Per tant, des del Govern, consellera, hem d'estar preparats per poder donar-hi resposta.

A Catalunya ja som més de 8 milions. I aquest augment de la població, entre altres motius, es deu a aquest augment de la longevitat. L'envelliment de la població, que des dels socialistes plantejem com un repte més que com un problema, és evident que, en conseqüència, incrementarà també progressivament el nombre de sol·licitants i beneficiaris de les prestacions en dependència i discapacitat. Per una qüestió natural que va lligada amb que vivim més anys, per tant, és molt probable que en algun moment de la nostra vida haguem de fer ús d'aquests serveis.

Per això, consellera, donat que per al Govern un dels principals objectius és la millora dels serveis públics, reforçant-los i destinant-hi més recursos –i, en aquest cas que ens ocupa, des del Departament de Drets Socials i Inclusió, cal actuar de manera imminent en les problemàtiques més greus, com és la situació de les llistes d'espera–, però també treballar paral·lelament en una necessària transformació del sistema de protecció social, amb aquesta mirada a llarg termini, mitjançant una transformació profunda tant de la gestió dels processos interns del departament –amb la seva millora i modernització dels mateixos, adequant aquests processos al segle XXI–, així com –molt important– facilitant les gestions de les sol·licituds simplificant-ne els processos. Fins ara s'allargaven també les tramitacions, complicant els usuaris perquè havien de portar, per exemple, els informes mèdics més d'una vegada durant aquesta tramitació als diferents organismes valoradors, cosa que el feia més feixuc i, com deia, dificultava aquest tràmit considerablement als ciutadans.

També, com apuntava a l'inici, millorar la gestió de llistes d'espera i dependència passa per destinar-hi més recursos amb un reforç de personal, donat l'augment potencial del que parlava de la ciutadania que en serà sol·licitant. Els darrers deu anys s'han duplicat aquestes sol·licituds i la tendència, tal com he exposat en la meua intervenció, continuarà creixent. Fa uns dies, consellera, va anunciar una estratègia global d'abordatge, anunciant i exposant les millores en la gestió de les llistes d'espera en dependència i discapacitat per tal de reduir aquesta espera en cent dies, així com crear un sistema d'atenció a la dependència i discapacitat més àgil i eficient que pugui estar preparat per absorbir aquest increment de la demanda.

Al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, donat que és una problemàtica, com he parlat a l'inici de la meua intervenció, que ens preocupa a tots i a totes, creiem que és important que vostè, que es va comprometre a abordar-la des del primer moment que va assumir el càrrec de liderar el Departament de Drets Socials i Inclusió, ja que era una de les demandes més urgents plantejades per les entitats de l'àmbit del sector social, ens expliqui aquí en seu parlamentària, a tots i totes, quin diagnòstic fa de la manera en com es gestionaven aquestes prestacions i, arran d'aquest diagnòstic, ens pugués explicar amb més detall quin és el paquet de mesures que proposen, que ens consta que ja han començat a posar en marxa des del departament, i quins són els resultats que s'esperen arran d'aquesta implantació d'aquestes millores.

I, ja per acabar, una darrera reflexió. Estem totalment d'acord amb vostè, consellera, tal com ha manifestat en reiterades ocasions, que la despesa social no és despesa.

Per als socialistes, la despesa social és inversió social. Inversió que reforçarà el nostre estat del benestar, inversió que repercutirà directament en la qualitat de vida, en la millora de la qualitat de vida dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Bona tarda a tots. Efectivament, el Departament de Drets Socials i Inclusió ha presentat aquest mes una estratègia per afrontar la reducció de les llistes d'espera en els àmbits de la dependència i de la discapacitat. I a continuació aprofitaré per explicar les principals mesures d'aquesta estratègia, que té com a objectiu millorar els processos, reforçar els equips i transformar el sistema per fer-lo més àgil, més eficient i més proper per a la ciutadania.

Començaré per donar unes dades diagnòstic i després explicaré els tres paquets de mesures que hem posat en marxa.

Com deia la diputada, vivim un increment notable de les sol·licituds de valoració de grau i dependència. Les xifres parlen per si soles; en els últims deu anys, el nombre de sol·licituds anuals de valoració de dependència i discapacitat pràcticament s'ha multiplicat per dos: en dependència, hem passat de 65.000 sol·licituds l'any 2014 a 121.000 el 2023, i, en la discapacitat, de 80.000 el 2014 a 148.000 l'any passat. Aquesta situació es deu principalment..., està relacionada amb l'envelliment de la població i l'allargament de l'esperança de vida, que, sens dubte, són bones notícies. Però la pregunta clau és si el sistema actual està preparat, en termes de valoració de la dependència i discapacitat, per fer front a aquest repte i a aquesta demanda creixent de les valoracions de dependència i discapacitat. I la resposta, malauradament, és que no, el sistema no està preparat. En l'àmbit de la dependència, el temps mitjà d'espera és de 326 dies per al procediment complet de valoració de dependència –tenim 57.000 valoracions pendents. Pel que fa a la discapacitat, el temps mitjà d'espera pot arribar, en mitjana, fins als 360 dies –hi ha 133.000 valoracions pendents.

Des del departament, com deia també la diputada, des del primer dia hem fet una revisió exhaustiva dels processos, les dades i la situació actual i hem identificat espais de millora. Aquest procés s'emmarca dins el pla de transformació de l'Administració, impulsat des de Presidència, i els processos de valoració i discapacitat són dos dels tràmits claus identificats dins d'aquest pla de transformació transversal que necessiten un abordatge urgent. Són dos dels deu tràmits identificats com més necessaris per abordar aquesta transformació. Aquesta anàlisi de diagnòstic ens ha permès identificar tres àrees amb importants mancances que hem d'adreçar.

El primer repte, la primera mancança, és la manca de digitalització i interconnexió del sistema digital. Ara per ara no tenim un sistema digital del segle XXI per tramitar les valoracions de dependència i discapacitat. A dia d'avui, el vuitanta per cent de les sol·licituds de valoració de dependència arriben en paper i arriben amb necessitats d'uns tràmits després, manuals, per entrar aquests papers a la base de dades del sistema. Però potser el més trist és que el vint per cent de sol·licituds que arriben amb un format digital..., no està interconnectat el sistema de sol·licitud digital cap al sistema informàtic de la Generalitat i requereix, tot i haver arribat per una sol·licitud *online*, tràmits manuals per convertir aquesta sol·licitud *online* en una entrada a la base de dades de la Generalitat. Això és, com a mostra, un botó, que diuen, però això és un dels exemples de les manques de digitalització i d'interconnexió entre tots els agents implicats en les valoracions de dependència i discapacitat.

El segon repte és que hi ha un sistema rígid de valoracions de dependència i de discapacitat que no optimitza els recursos valoradors i pot, diguéssim, portar més

recursos cap a les valoracions més complexes i on són més necessaris, alleugerint aquelles més senzilles o que poden ser abordades de manera automàtica.

I el tercer repte és la manca de personal valorador. La demanda creixent de valoracions no es pot assumir sense els recursos humans necessaris.

En resum, el procés de valoració de dependència i discapacitat presenta greus mancances, i el sistema, bàsicament, no està a l'alçada dels serveis públics que necessita Catalunya, i encara menys per abordar la creixent demanda que suposa l'envel·liment de la població.

Per això, cal un nou model que construïrem a partir de tres paquets de mesures, que són les següents: el primer paquet són mesures de transformació digital; el segon, un paquet de mesures per millorar els processos i reforçar els equips valoradors, i el tercer paquet consisteix en una reestructuració dels procediments mitjançant un nou decret de valoracions. Passo ara a explicar breument aquests tres paquets de mesures.

El primer aborda la necessària transformació digital d'aquests processos. Explicaré quatre de les moltes mesures que estan en aquesta línia. Comencem per una mesura que ja s'ha posat en marxa, que és el visor Salut + Social, que ha eliminat la necessitat d'aportar els informes mèdics en la sol·licitud de la dependència. Ara els ciutadans ja no és necessari que facin un tràmit amb el seu metge de capçalera, els imprimeixin els informes mèdics i els portin en paper per fer la sol·licitud de dependència a les àrees bàsiques de serveis socials; ara això s'ho estalvia la ciutadania des del mes de novembre mitjançant aquest visor Salut + Social. No només això redueix els tràmits que ha de fer la ciutadania, sinó que també potenciarà les sol·licituds *online*.

I això ens porta a la segona mesura, que és la creació de formularis electrònics de càrrega automàtica al sistema de dades de la Generalitat. Amb el nou sistema, implementarem formularis electrònics amb uns formularis més senzills i simplificats per fer-los més accessibles, i això facilitarà el tràmit *online* perquè, per a aquelles persones que puguin fer-ho i ho vulguin fer des de casa, sigui una possibilitat, reservant l'atenció presencial a les oficines d'atenció ciutadana i a les àrees bàsiques de serveis socials per a totes aquelles persones que necessiten un acompanyament a l'hora de fer aquest tràmit. Però l'important és que en qualsevol d'aquestes àrees, tant si fas el tràmit presencialment en alguna d'aquestes oficines com des de casa, aquest formulari electrònic permetrà el bolcatge directament al sistema de la Generalitat, estalviant fins a tres mesos en la tramitació de la sol·licitud.

La tercera mesura és la implementació d'un simulador de valoració de grau i dependència. Aquest simulador permetrà que les persones sol·licitants o els seus familiars puguin avaluar, prèviament a fer la sol·licitud, les probabilitats d'èxit i, diguéssim, quin grau es poden esperar. Això creiem que pot ser clau en reduir les sol·licituds que, malauradament, acaben sense cap grau reconegut de valoració, que actualment el vint-i-vuit per cent de les sol·licituds de valoracions de dependència acaben sense cap grau de dependència reconegut. Finalment, automatitzarem i integrarem completament tot el procés de valoració perquè hi hagi un únic expedient integrat en un únic sistema digital que impedeixi que vagin dades i formularis viatjant entre diferents àmbits de l'Administració.

El segon paquet de mesures consisteix en el reforç i la millora dels equips i dels processos. Posarem en marxa un programa temporal amb l'objectiu de contractar personal de suport, tant al departament com a les àrees bàsiques de serveis socials als ens locals, per drenar la borsa d'expedients acumulats i agilitzar les valoracions pendents.

I, finalment, el tercer grup de mesures és la reestructuració dels procediments a través d'un nou decret de valoracions de dependència i discapacitat. Implementarem un sistema de triatge; es tractarà d'un primer filtre per discernir les raons per les quals el sol·licitant demana la valoració de la discapacitat i determinar quins recursos valoradors necessita per fer valoracions més automàtiques o més directes en

base als informes mèdics per a aquests casos més senzills, i concentrant els esforços valoradors i la intensitat dels equips valoradors en els casos que necessiten un abordatge més intens i més complex.

En resum, estem posant en marxa un paquet de mesures que inclou una inversió de 2,3 milions d'euros per digitalitzar el sistema i un pla de reforç dels equips. I l'objectiu és clar: reduir dràsticament el temps d'espera en les valoracions de dependència i discapacitat.

I, abans d'acabar, vull deixar clar que aquesta estratègia és només un primer pas en el nostre compromís per afrontar els reptes que viuen les persones en situació de dependència i de discapacitat. Ens mantenim fermes en la mirada llarga, però també volem posar en marxa accions concretes i efectives i continuar treballant per la millora dels serveis públics per a la ciutadania, com, per exemple, amb el compromís de la creació de sis mil noves places residencials –tal com recullen els acords de govern–, l'avenç cap a la desinstitucionalització, buscant eines perquè la gent pugui viure a casa seva el màxim temps possible, i també promovent el pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat.

Els serveis socials i el sistema de protecció social han de ser el tercer pilar de l'estat del benestar, i el nostre objectiu és transformar i liderar aquesta gran transformació del sistema perquè els drets de paper siguin drets efectius per a la ciutadania. Som el Govern de tothom i és fonamental garantir uns bons serveis públics per a tothom.

Moltes gràcies.

El president

Pregunto a la diputada Mónica Ríos si vol tornar a intervenir. No? *(Pausa.)* Molt bé. Perfecte.

Interpел·lació al Govern sobre les polítiques de joventut

300-00057/15

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpел·lació al Govern sobre les polítiques de joventut. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Molt bona tarda, consellera, conseller, diputats, diputades. Avui, des de Junts per Catalunya tornem a posar les polítiques de joventut en el debat parlamentari, i ho fem novament davant la urgència, davant l'emergència i la precarietat que pateixen encara els joves en la nostra societat. I alhora ho fem amb una interpел·lació a la consellera després de la darrera comissió conjunta, que va tenir lloc aquí al Parlament de Catalunya, de polítiques de joventut, però també d'infància, i on ens van quedar molts dubtes sense resoldre i algunes preguntes que considerem que són bàsiques per saber i per conèixer quin és el full de ruta en matèria de polítiques de joventut del Govern de la Generalitat. Una compareixença que va arribar més tard del que voldríem, més tard d'aquests cent dies de govern. A més a més, també, amb una comissió conjunta entre joventut i infància, i alhora dedicant molt pocs minuts al que és l'apartat de joventut.

Ara, consellera, camí ja d'aquests cent cinquanta dies, creiem que és una bona oportunitat, avui, a través d'una interpел·lació, que ens expliqui quina és, doncs, aquesta política que portaran a terme i quins són els següents passos per tal de poder establir una de les prioritats bàsiques, ja no només de l'estat del benestar, sinó una de les principals necessitats que el país ha d'abordar, com és l'emancipació i com és l'habitatge dels nostres joves. Esperem, per tant, que el Govern es trobi al costat dels joves catalans, garantint aquesta competència exclusiva en matèria de joventut a

través de l'article 142 de l'Estatut d'autonomia, i que ho faci també davant les possibles intromissions o invasions de competències que ens podríem trobar en cas que el ministeri, i amb l'avantprojecte de llei de joventut, entri en alguna de les competències que pertoqueu al Govern de la Generalitat i per les que durant molts anys s'ha lluitat. En tot cas, avui, com dèiem, és la millor de les oportunitats per conèixer-ne el seu capteniment i també per poder conèixer quina és aquesta iniciativa legislativa.

Des de Junts, com hem manifestat sempre, el paper de la joventut té un espai cabdal, amb una visió transversal que ha de permetre de forma rellevant, de forma imprescindible, abordar qüestions com és la de garantir l'emancipació de les generacions futures, de les generacions presents. I, com deia, fer-ho amb una visió transversal –i no és menor–, que implica garantir la perspectiva juvenil, fer-ho en tots els àmbits estratègics, ja no només des del Departament de Drets Socials, sinó també fer-ho en tot el Govern de la Generalitat i, evidentment, també incorporar-ho en els pressupostos de la Generalitat. Per tant, ja li avanço aquesta primera pregunta de si serà una realitat de cara als propers comptes.

Perquè, precisament, sota aquesta premissa de transversalitat d'una posició preminent interdepartamental, la legislatura passada, en aquest Parlament, vam poder establir grans acords, acords que van fer possible un ple monogràfic de joventut i poder aprovar una bateria de qüestions, d'accions, de més de cent propostes, que van permetre també la modificació de dues lleis de la mà d'iniciatives com és la reducció dels preus públics del màster i del grau, de la nova llei de foment de l'associacionisme, de la T-jove fins als trenta, del Cultura Jove fins als trenta, de la reserva del vint-i-cinc per cent de l'habitatge de protecció oficial per als joves, del Bo Lloguer Jove complementant els ajuts de l'Estat, etcètera. Una llarga bateria de propostes que van ser una realitat gràcies a aquest compromís transversal de la cambra. Aquest monogràfic, per tant, marca un full de ruta molt clar en aquesta nova legislatura.

Per tant, consellera, voldríem conèixer el seu capteniment, quina serà la seva posició, de la mateixa manera que amb el pla nacional de joventut. De fet, es va presentar fa un any, es va fer en públic, amb un esdeveniment públic obert a tota la ciutadania, a tots els joves, però sembla que aquest no acaba d'estar aprovat i encara, doncs, hi ha un tràmit final que ha de passar pel Govern. Però la veritat és que hi ha hagut un moment en què les entitats s'han perdut –ja no sabem quin és l'estat d'aquest pla nacional–, i creiem que avui també és una bona oportunitat. De la mateixa manera que vostè deu entendre que, entrat el 2025, parlar d'un pla nacional de joventut que hauria de ser de l'any 2020 al 2030 potser ja queda una mica desfasat.

El que directament implica aquest pla és parlar de l'emergència i aquesta crisi de l'habitatge, fent-ho a través, doncs, d'altres mesures que interpel·len directament sobre l'ocupació, els salaris competitius, la formació, aquesta retenció del talent que és necessària, la salut mental, però sobre altres reptes com són la mobilitat, el repte demogràfic o la llengua, malgrat que, si bé és cert que comptem amb un departament específic per tractar aquesta qüestió, no hi han els recursos necessaris per poder implementar mesures eficients davant del retrocés de l'ús del català i, sobretot, especialment, entre els més joves.

Entrant avui en el detall, voldria sobretot centrar-me en la qüestió de l'emancipació. I el diagnòstic, com li deia, és clar: salaris insuficients, precarietat, preus elevats, pèrdua de poder adquisitiu, la incapacitat de molts joves per poder estalviar a final de mes. I tot plegat apunta a una crisi de l'habitatge i a aquest laberint que posa de manifest la mitjana dels catalans, la dels que es poden emancipar, la dels que poden marxar de casa dels pares, que es situa en els 29,8 anys envers els 30,3 de l'Estat espanyol, o la mitjana europea, que és dels vint-i-sis, malgrat que sí que és cert que hi han països en els que ens voldríem emmirallar, com és Suècia o Dinamarca, que parlen dels vint-i-dos o els vint-i-tres anys. En aquest sentit, cal establir una estratègia nacional d'emancipació, amb mesures concretes, per poder posar en marxa un pla que garanteixi l'accés i la igualtat d'oportunitats al nostre país i reduir aquesta

mitjana necessària. Es tracta d'una iniciativa que s'ha de plantejar amb una visió de futur, fer-ho a llarg termini, i que, per tant, més enllà dels cicles electorals, més enllà de qui governi, sigui un compromís de país i on, a més a més, de forma desacomplexada hi hagi aquesta col·laboració publicosocial que també és necessària.

Res més lluny de la realitat, fa tres anys, quan hi havia la covid i s'estava parlant ja d'aquest pla nacional de joventut, un dels reptes ja era aquesta estratègia nacional. De fet, recordo algunes reunions que vam portar a terme amb alguns diputats bascos i on també compartíem quin havia de ser aquest full de ruta de l'emancipació, que són deures pendents que tots plegats tenim. Doncs bé, el Parlament basc ho va presentar al Parlament, ho va aprovar i el 2023 ho va començar a implementar. No saltres al Parlament ho hem portat de forma reiterada en l'anterior legislatura, però encara no és una realitat. Per tant, consellera, avui és una bona ocasió perquè ens expliqui si aquesta serà alguna de les prioritats del Govern i del seu departament en qüestió. I això ha d'anar acompanyat d'una estratègia per al repte demogràfic i els canvis permanents en què ens trobem com a societat i amb què hem de conviure, des de la natalitat, la fertilitat, la conciliació familiar, la conciliació, els processos migratoris o la integració. Creiem que són elements suficientment importants per avui entrar-hi a fons i poder-hi implementar mesures.

En segon terme, és imprescindible també parlar d'una estratègia amb accions concretes en l'àmbit fiscal, amb mesures econòmiques específiques. I això passa necessàriament per incrementar la bonificació del lloguer jove sobre l'IRPF en l'àmbit i en el tram autonòmic. Però res més lluny de la realitat. També fer-ho a través del tram estatal, a través de la recuperació de la deducció estatal que va treure en el seu dia el Govern de Rajoy i que no s'ha recuperat amb els posteriors governs del PSOE al capdavant.

En tercer terme, i no menys important, una de les pedres angulars també passa per mesures per facilitar l'emancipació, i fer-ho amb l'ampliació del parc públic d'habitatge, ampliant les reserves de pisos i amb aquestes promocions de protecció oficial necessàries, posant a disposició, a més a més, també, la totalitat dels pisos i dels habitatges de titularitat de la Sareb amb els recursos per poder-hi fer front. I, evidentment, també, com un dels temes més preeminents i més importants, facilitar un programa de crèdits avals joves per a l'emancipació per facilitar aquest accés dels divuit als trenta-cinc anys amb un programa que sigui veritablement eficient, perquè, precisament, una de les principals problemàtiques dels joves és que davant la compra o del lloguer hi ha una incapacitat total o molt gran per tenir els estalvis o per tenir els diners necessaris per poder fer front a una entrada.

I darrerament, i no menys important, també creiem que és important parlar d'una renda de suport a l'emancipació; una renda de suport a l'emancipació que unifiqui en un sol programa els ajuts de suport al lloguer tant del Govern de la Generalitat com del Govern espanyol, amb un bo jove que revisi alguns dels criteris per garantir la màxima equitat territorial, que actualment no és una realitat; una política de rendes transitòria i emmarcada, com deia, en una estratègia nacional d'emancipació que permeti generar oportunitats, també laborals, per a aquells joves que, transcorreguts els trenta o els trenta-cinc anys, que ja no poden optar a aquests ajuts, sí que puguin arribar a final de mes i tinguin aquesta capacitat econòmica de poder sortir-se'n.

Dit això, aquestes són algunes de les qüestions per posar en el focus del debat parlamentari i des de Junts per Catalunya una qüestió primordial com és l'habitatge com a pilar fonamental per poder-lo posar en el centre del debat, prioritzant, però a més a més, també, per establir una estratègia necessària.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada, li agraeixo la seva interpellació, ja que em permet explicar i exposar els principals objectius i línies d'actuació del departament en matèria de polítiques de joventut.

El desplegament de les polítiques de joventut a Catalunya requereix tres eixos que creiem que són fonamentals. Primer, construir un veritable sistema de protecció social que adreci directament els problemes i les demandes de la joventut. Segon, un full de ruta amb el màxim consens possible. I tercer, l'establiment de prioritats d'actuació clares.

En primer lloc, la necessitat, com deia, d'un veritable sistema. L'accés a la protecció social és un dret fonamental i ha d'esdevenir un sistema de suport per a tota la ciutadania, incloent, per descomptat, els joves. Cal que la ciutadania percebi com a propi el sistema de protecció social, tal com passa en bona mesura amb el sistema d'educació o el sistema de salut. I aquest sistema l'hem de construir perquè doni el major suport possible a les persones joves, que representen més del setze per cent de la població de Catalunya; és a dir, més d'1 milió de joves que tenen entre quinze i vint-i-nou anys a Catalunya. El disseny i la implementació de les polítiques de joventut requereix un veritable sistema capaç de superar els problemes derivats d'una organització fragmentada i poc coordinada. És imprescindible, llavors, que aquesta acció coordinada sigui comuna entre els diferents departaments de la Generalitat i també d'altres administracions i agents implicats, evitant que les polítiques de joventut esdevinguin la simple suma de projectes aïllats.

I en segon lloc, com deia, també necessitem un full de ruta que compti amb el màxim consens, com també apuntava la diputada. I aquest full de ruta és el pla nacional de joventut. Aquest pla, que va posar en marxa el Govern anterior, ha comptat amb la participació de més de 2.300 persones, entre entitats, institucions i professionals de joventut. Per al nou Govern és un motiu d'orgull poder donar continuïtat a la tramitació d'aquest pla i fer-ho una realitat.

Vull anunciar que ens trobem a la recta final de l'aprovació. La setmana passada, el dimecres 11, la Comissió de Govern Locals va celebrar la reunió necessària on es va aprovar el pla per unanimitat. I també anuncio que la nostra previsió és que el pla nacional de joventut s'aprovi definitivament durant la primavera del 2025, quan hàgim enllestit tots els tràmits que ara són necessaris després d'aquest consell, que tot just aquesta setmana s'ha celebrat.

El tercer eix primordial és establir prioritats d'actuació. El pla estableix un full de ruta per als pròxims anys, però l'èxit del desplegament de les polítiques de joventut dependrà de fixar les prioritats d'acció dins d'aquest pla, que és molt ampli. I les prioritats del Govern, sens dubte, representen les principals preocupacions dels joves avui a Catalunya, que són algunes de les que la diputada ha apuntat en la seva intervenció.

Primer, el foment de l'emancipació. L'emancipació és una problemàtica clara de la joventut catalana. Des del segon trimestre de 2020, la taxa d'emancipació entre les persones entre setze i vint-i-nou anys no supera la barrera del vint per cent. I per fer efectiva aquesta emancipació i millorar en la taxa d'emancipació, l'habitatge és, sens dubte, una peça clau. Aquest Govern és plenament conscient de l'augment del preu de l'habitatge i les dificultats que això implica per a la joventut, i és per això que hem previst la mobilització de recursos públics més important mai feta per una comunitat autònoma en matèria d'habitatge.

Ampliar el parc públic d'habitatge. Ens proposem construir cinquanta mil habitatges nous abans del 2030. És un objectiu ambiciós, però clar. Volem aconseguir que, en vint anys, el quinze per cent del parc d'habitatges a Catalunya sigui públic. Destinar recursos sense precedents a l'habitatge és una de les prioritats del Govern, i aquesta legislatura mobilitzarem 4.000 milions d'euros per garantir polítiques d'habitatge efectives i sostenibles que tindran un impacte directe a la joventut i als joves de Catalunya.

També crearem el fons públic d'emancipació, amb 100 milions d'euros anuals. I aquest fons permetrà que, en només cinc anys, dotze mil unitats familiars joves puguin comprar el seu primer habitatge. I també donarem continuïtat al Bo Lloguer Jove; n'incrementarem el pressupost fins a 50 milions d'euros per arribar a les 27.000 sol·licituds i donar resposta a les necessitats dels joves.

Segon eix cabdal és l'educació. Aquest Govern continuarà promovent l'excel·lència en l'àmbit educatiu i continuarà apostant per una universitat pública i de qualitat. Un dels reptes principals del sistema educatiu envers els joves també és la lluita contra l'abandonament escolar prematur, que, actualment, es situa en el catorze per cent. Per combatre aquesta situació, el Govern està treballant en un pla de xoc contra l'abandonament escolar que lidera el Departament d'Educació i Formació Professional, i també amb una aposta decidida per la formació professional bàsica com una opció atractiva i de qualitat.

Un altre eix cabdal és l'ocupació i el treball. Sabem que l'entrada i sortida constants del mercat laboral, la concatenació de contractes temporals són trets característics de la situació laboral d'una part significativa del jovent de Catalunya. I tot això malgrat el gran avenç que va suposar la reforma laboral impulsada al Govern d'Espanya, que ha fet disminuir de manera significativa la taxa d'atur, la taxa de temporalitat entre els joves. Però no és suficient, i hem de continuar avançant.

En aquest àmbit, vull destacar dos programes claus del Departament d'Empresa i Treball, com la incorporació de 225 nous orientadors a les setanta oficines de treball, que tot just s'ha anunciat aquesta setmana, i també la posada en marxa d'una nova convocatòria del programa Noves Oportunitats, destinat a joves entre setze i vint-i-quatre anys.

I, finalment, l'últim eix és la salut mental. Fins al trenta-u per cent dels joves entre quinze i trenta-quatre anys pateixen malestar emocional. En aquesta línia estem consolidant el programa Obro Fil, que va posar en marxa l'equip anterior, amb un pilot, iniciat el 2023, per detectar problemes de salut mental entre adolescents i joves a través de xarxes socials. En coordinació amb el Departament de Salut, estem impulsant i escalant aquest projecte pilot, també amb la col·laboració de la Fundació Ajuda i Esperança.

Aquest servei oferirà suport emocional a través d'un xat de WhatsApp disponible vint-i-quatre hores, gratuït, immediat i totalment confidencial. Amb eines d'intel·ligència artificial, detectarem a les xarxes patrons que puguin indicar malestar emocional i es convidarà aquests joves a demanar ajut mitjançant aquest xat, i també seran derivats a altres serveis de suport que puguin necessitar. L'any 2024 es van atendre 280.000 joves mitjançant aquesta eina que revisarem i impulsarem.

I dos apunts finals, abans d'acabar. En primer punt, tot aquest desplegament de polítiques efectives de joventut el farem de la mà del món local. Els ajuntaments i els ens locals són imprescindibles per dissenyar i implementar les polítiques de joventut. És fonamental que els ajuntaments tinguin les eines i el finançament adequat per poder adreçar les necessitats del jovent, i, sens dubte, la Generalitat estarà al seu costat per fer-ho.

I el segon apunt, també important, és el reconeixement i el reforç del sector del lleure educatiu. Aquest sector té un paper fonamental, i les xifres així ho demostren. L'any passat, gairebé mig milió de persones van participar en activitats de lleure infantil i juvenil a Catalunya. Hi ha més de set-cents esplais i caus presents als nostres barris, ciutats i pobles.

En aquest àmbit, continuarem treballant en tres línies d'actuació: l'elaboració de l'estratègia per al reconeixement del lleure educatiu; la convocatòria d'ajuts, que ja hem acabat de publicar, per fer front a les millores als equipaments dels caus i dels esplais, i la inclusió, perquè som conscients de la importància del lleure com una eina educativa de cohesió social, i és fonamental que tot el jovent tingui accés i la infància tingui accés a aquestes activitats, especialment els més vulnerables.

I aprofitant això, també vull convidar-vos a una exposició que hem posat en marxa al Palau Robert –«Cul a terra», es diu–, que reivindica la història i la contribució del lleure educatiu a Catalunya. És gratuïta. Està disponible fins al 30 de març. O sigui, que Nadal és una bona data per veure-la, també, si teniu fills o joves, perquè és realment molt maca.

En resum, per aconseguir que les polítiques de joventut tinguin un impacte real i positiu, cal un sistema fort que fomenti un abordatge transversal de totes aquestes polítiques per donar resposta als reptes als quals s'enfronten els joves avui a Catalunya; cal tenir un full de ruta clar i fixar les actuacions prioritàries, i cal una major coordinació entre els ajuntaments, tercer sector i el sector del lleure perquè entre tots puguem donar les millors polítiques al jovent de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, consellera. Bé, hi ha moltes qüestions a les que no m'ha donat resposta; crec que masses deures pendants. I hi insisteixo: a les portes d'aquests cent cinquanta dies de govern seguim sense conèixer cap a on va tot això, més enllà de donar continuïtat a molts dels projectes que ja hi havien iniciats per part de les legislatures anteriors. Per tant, on es troba el Govern de Salvador Illa: al costat dels catalans, dels joves catalans, o al costat dels interessos de La Moncloa?

Perquè, miri, els vam trobar a faltar molt quan van sortir i es van promocionar els nous ajuts, el Bo de Lloguer Jove. De fet, si ho recordem, si fem una mica de memòria i tirem de l'hemeroteca, veurem com la consellera Cervera va sortir al minut següent per demanar que hi hagués una partida complementària i, sobretot, per donar ajuts a aquelles persones a les que no arribava aquest bo jove, perquè, precisament, si en som conscients, el patrimoni que aporta és de sis-cents euros, i actualment veiem com els lloguers superen amb escreix i a les diferents ciutats i als diferents territoris del país aquesta xifra.

Des de Junts per Catalunya, com li deia, l'emancipació és clau i l'habitatge és una prioritat. I més enllà de tornar a reiterar vostè aquesta mesura o aquests fons o aquests pisos que ja havia anunciat el Govern i el president Montilla, o bé l'empresa pública anunciada pel president Sánchez, no veiem gaires més novetats.

Avui vostè tampoc ha parlat de la modificació de la llei de polítiques de joventut, ni d'accions, ni de propostes noves. I en la mateixa línia, tampoc ha parlat del desplegament de la llei de foment de l'associacionisme, que precisament havia de desencadenar i havia de donar sortida a un projecte estratègic i pilot de simplificació administrativa entorn del Govern de la Generalitat, amb una gran xifra de fons Next Generation. Realment és curiós que vostès plantegin una modificació, que plantegin una millora de la reforma de l'Administració i de la simplificació administrativa, sense comptar amb el desplegament d'aquest pla pilot per al que s'havia treballat.

Hi ha altres qüestions. En un altre ordre de coses, a banda de parlar de l'emancipació, permeti'm que avui també parlem d'oportunitats laborals i d'uns salaris competitius. I això significa reduir la precarietat laboral, facilitar la inserció, amb unes condicions dignes i de qualitat per a totes i tots. I Espanya segueix sent a la cua d'Europa en atur juvenil. De fet, la Generalitat hauria de ser exemplar amb aquests termes per garantir salaris de qualitat i no incentivant la precarització. Des de Junts, de fet, lamentàvem fa uns dies, fa unes setmanes, com, des del Govern de la Generalitat i des de la delegació catalana amb seu a París, s'oferien pràctiques no remunerades a estudiants, i creiem que aquest no és ni molt menys el camí, consellera.

Vostè mateixa també a la darrera Comissió de Polítiques de Joventut, juntament amb la d'Infància, parlava de la sobrequalificació dels nostres joves. I realment hi ha

un problema estructural; és cert, hi ha un profund problema, on ens trobem amb la millor generació de joves preparats, formats, però tot i així les expectatives de futur són molt pitjors que les dels seus pares. I cal revertir la situació.

Per això mateix li demanem que segueixi apostant per la formació. Ens parlava vostè d'alguns elements, però creiem que s'ha de posar el focus, en els successius governs, també en la formació professional com una de les branques més importants de cara a la legislatura. I el que no pot ser és que quedin a l'inici del curs milers i milers de places o milers i milers de persones i de joves sense la seva oferta acadèmica o sense poder cursar els seus estudis.

Crec que, des de l'oposició, vostès van fer una crítica molt gran a aquest tema, a la formació professional, i creiem que és una de les qüestions que amb màxima urgència s'hauria d'abordar, juntament amb el pla de xoc contra l'abandonament escolar.

Com revertirem veritablement aquest abandonament escolar? Vam aprovar en aquest Parlament un pla de xoc i no hem vist quins han sigut els resultats. Però, en definitiva, ens trobem davant d'una falta de personal qualificat que també evidencia un dels problemes dels sectors més estratègics del nostre país, que va de la mà de la indústria, de la construcció, etcètera.

Dit això, només evitarem la pèrdua de talent amb una aposta, amb una millora de les condicions, amb majors salaris, amb major seguretat laboral i amb major estabilitat. Per això la convido a que no només hi hagin programes, des del Departament de Recerca i Universitats, sinó que també siguin efectius en la resta de departaments del Govern de la Generalitat.

I vaig acabant. Quan des de Junts parlem de polítiques de joventut, també ens referim a fer de Catalunya un país generador d'oportunitats, que recuperi aquest ascensor social que és bàsic, aquest pacte de país, i que ho faci al costat dels joves.

Per tant, des de Junts seguirem defensant un país capaç de construir horitzons d'esperança col·lectiva, però també nacional.

Moltes gràcies i molt bon Nadal.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Molt bé, moltes gràcies. Bé, jo crec que en la meua intervenció he posat en relleu algunes de les polítiques que abordem i on fixem les prioritats. I també reconeixent, com bé ha esmentat la diputada, que hi havia un treball previ en aquest Parlament, amb el pacte nacional per la joventut, en algunes matèries que ens hem trobat. I el president Salvador Illa ho va dir molt clar: «Tots aquells treballs que s'hagin fet, tots aquells programes, totes aquelles propostes, que creiem, avaluem, que són positius, els hi donarem continuació; continuarem empenyent-los i els farem més efectius, més immediats, i ho accelerarem.» I ho diem sense complexos, que gran part o una part de les mesures que ja s'havien posat en marxa, doncs, les reforçarem i les implementarem.

Però és necessari també fer un abordatge seriós de revisió del que s'ha fet i d'impulsar algunes matèries claus i també deixar de banda o, diguéssim, combatre que hi hagin molts programes petits, no coordinats i pilots, multiplicitat de pilots, sense una estructura i una estratègia clara de polítiques que puguin ser efectives, i abordar els grans reptes que té la ciutadania. Llavors, per això és important analitzar pas per pas, cas per cas, cadascun d'aquests àmbits i impulsar només aquells que creiem que esdevindran polítiques efectives.

I les polítiques que posem a la taula i que formen part de les prioritats són, sens dubte, aquelles que adrecen de manera més directa les problemàtiques de la població, com són el gran impuls d'aquest Govern en matèria d'habitatge, que és una de les grans preocupacions i dificultats del jovent. Jo crec que és inqüestionable el lideratge

i la prioritització d'aquest Govern en matèria d'habitatge. I tant és que ho hagués dit i ho hagués impulsat el president Montilla, vull dir, encara amb més orgull recollirem aquest guant i aquesta política, perquè és la que ara necessita Catalunya.

Llavors, nosaltres estem buscant aquelles polítiques..., o ja les hem trobat i identificat, aquelles polítiques efectives que cal posar en marxa, que Catalunya necessita. I tant és de quan venen i si eren de l'equip anterior o no, les posem en marxa i reforcem i redoblem els esforços.

El treball en matèria d'educació, en matèria de feina del jovent, aquest és un dels reptes en què continuarem avançant, però també és veritat que hi han hagut importants avenços. L'economia catalana està creixent a unes xifres molt destacables i aquesta és una boníssima notícia per al jovent. Les taxes de temporalitat s'han reduït, la taxa d'atur juvenil s'ha reduït. Això és una bona notícia.

No n'hi ha prou, hem de fer més, sobretot, per a aquets joves que són més vulnerables i tenen menys recursos. Però hem de ser conscients que ara la principal preocupació del jovent és que no es poden permetre els lloguers que tenim, però, com a mínim, s'ho poden plantejar perquè tenen una feina. Deu anys enrere, potser ni s'ho plantejaven.

I en termes de l'educació i el que em comentava de l'FP, la consellera d'Educació ja ho va dir, va ser desafortunada aquella situació, però és que nosaltres vam començar el 12 d'agost, vull dir, del 12 d'agost a l'1 de setembre poc marge teníem de maniobra. I el primer que va dir la consellera és que revisariem i posariem en marxa mesures perquè això no tornés a passar al següent setembre.

En conclusió, aquest Govern està compromès amb el jovent, impulsarà estratègies de manera transversal des de tots els departaments de la Generalitat. Coordinarem des del Departament de Drets Socials i Inclusió, des de la Direcció General de Joventut, amb molt d'orgull molts d'aquests projectes, però ho hem de fer des del rigor, des de l'evidència, identificant els projectes efectius que realment puguin donar una solució definitiva i un canvi substancial en la vida i les condicions de vida del jovent de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interp·l·lació al Govern sobre les associacions i els centres de culte vinculats a processos de radicalització

300-00054/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interp·l·lació al Govern sobre les associacions i els centres de culte vinculats a processos de radicalització. És presentada pel Grup Mixt i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En el transcurs del 2024 s'han produït més de 420 detencions vinculades a terrorisme en el marc de la Unió Europea. Unes xifres que no evidencien sinó la punta de l'iceberg amb què ha topat Europa. A recer del dret de culte i de la correcció política, l'islamisme i la seva xarxa propagandística prosperen i s'ensenyoreixen del territori.

El blanqueig i la normalització de postulats radicals s'estén via xarxes socials, però també a través dels centres de culte. En la intimitat d'aquests oratoris, els imams fan proclames antioccidentals i antidemocràtiques i, de vegades, com a Ri-poll, es fan impunement crides a la gihad que desemboquen en atemptats terroristes.

La pròpia Europol alerta de la proliferació d'aquesta ideologia violenta entre els fills de les diferents onades immigratòries de religió musulmana que els governs

d'esquerres ens han imposat. Una alerta que la majoria de partits d'aquest arc parlamentari ha decidit ignorar. Alguns fins i tot han allargat la mà eufòrica al fonamentalisme, com l'exconsellera Tània Verge.

Pequen d'innocents i d'ingenus els qui pensen que l'islam és una religió i prou. És una ideologia politicoreligiosa que no admet la separació entre església-estat i que rebutja les lleis civils i el sistema democràtic que ens ha permès abastar-les; una ideologia que propugna sense vergonya la inferioritat de la dona, dels homosexuals, dels jueus, dels cristians i de tothom que no abraça amb diligència i idolatria la seva fe; una ideologia misògina que manifesta el grau de submissió i fervor dels fidels, precisament, en la figura de la dona. Com més tapada i privada de llibertats ella, més bon musulmà és el seu germà, el seu pare, el seu marit o el seu fill.

Però això a vostès ni els commou ni els importa. Mentre obren punts liles i carreguen contra el que anomenen patriarcat europeu, permeten i aplaudeixen l'exhibició d'elements misògins i fonamentalistes dins aquesta cambra. Cada cop que s'autoanomenen feministes no els hi ve el riure? A mi em ve la plorera.

Si fossin conseqüents, demà mateix tancarien totes i cadascuna de les mesquites afincades a casa nostra, perquè a totes es promou la segregació i la discriminació de la dona. Però vostès no són aquí per defensar els drets d'aquestes dones, són aquí per captar el vot dels seus marits. D'aquí l'afany de regularitzacions massives, d'aquí el parrac al cap que llueixen algunes de les seves candidates.

Gràcies al paternalisme, permissivitat, complicitat i covardia de les institucions, proliferen arreu associacions islàmiques, mesquites i centres de culte, associacions que coaccionen, amenacen i denuncien governs municipals i nacionals en un clar intent d'abastar la submissió dels dirigents polítics als seus postulats i pretensions. Així han aconseguit vulnerar la llei de benestar animal, introduir la seva llengua i religió a les aules públiques o canviar menús escolars i dates d'exàmens. Cada concessió que es fa per privilegiar els musulmans és percebuda com una feblesa d'Occident i com l'evidència que poden exercir el control, fins i tot, sense ser demogràficament majoritaris. Ells cada cop són més forts i les institucions i les democràcies cada cop són més dèbils.

Bona part dels atacs terroristes perpetrats a Europa han set comesos per individus que van créixer i radicalitzar-se als seus països d'origen. Però també va a l'alça el percentatge de terroristes ja nascuts en territori europeu i radicalitzats a casa nostra. De les diferents tipologies d'atemptats podríem destacar-ne dues: els que pretenen causar el màxim impacte i un gran nombre de víctimes mortals, planejats durant mesos per grups terroristes i generalment enfocats a sales festives, camps de futbol o grans esdeveniments, i el que és capaç de generar un únic individu sense comptar amb prou feines amb mitjans logístics —els anomenats «llops solitaris»—: atemptats imprevisibles i improvisats, però igualment mortífers; individus que generalment es radicalitzen via xarxes socials, via amistats o comunitat, però també freqüentant centres de culte que fan interpretacions literals i estrictes de l'islam.

Es calcula que un terç de les mesquites ubicades a Catalunya són salafistes i que, per tant, prediquen una visió integral i integrista de l'islam; un risc de proporcions bíbliques que l'Administració ha permès i que sovint polítics de les seves formacions han inaugurat. Amb cada nova inauguració, amb cada nova legalització d'associacions islàmiques, contribueixen una mica més a estendre postulats radicals i donen poder a individus que l'empren per investigar, coaccionar i perseguir els musulmans que són sospitosos d'occidentalitzar-se, generant una xarxa repressiva dins la pròpia comunitat.

No podem permetre que es continuï intimidant a qui vol integrar-se a la nostra societat ni que es continuï amenaçant la població amb amenaces, denúncies i atemptats. És urgent revisar la llei d'associacions i fundacions per evitar que es destinin fons públics a entitats que els desvien a grups o activitats terroristes, i també fiscalitzar el finançament de la majoria d'aquestes associacions islàmiques del país, perquè

és impossible que aixequin les mesquites que aixequen sense rebre donatius de grups o d'estats amb clares intencions de potenciar el domini musulmà d'Europa.

A diferència de vostès, nosaltres no perseguim el vot de qui qüestiona i atempta contra la nostra civilització, de qui pretén desestabilitzar i destruir les estructures polítiques, econòmiques i socials del nostre país. Arreu del món s'ha acreditat que les comunitats musulmanes esdevenen societats paral·leles que viuen al marge de la llei i de l'estat de dret dels països on resideixen. No podem permetre que hi hagi assentaments demogràficament tan potents qüestionant les llibertats i les democràcies europees. És un suïcidi.

Cal començar a actuar i, de fet, molts estats ja han començat. El Govern austríac va tancar set mesquites i va deportar-ne els imams en considerar que feien prèdiques bel·ligerants contra el seu país. França ha tancat vint mesquites en el marc de la lluita contra l'islamisme radical i la prevenció del terrorisme i ha expulsat desenes de radicals. Alemanya ha tancat la mesquita d'on era usuari el terrorista responsable de l'atemptat contra el mercat de Nadal, on van morir dotze persones. I nosaltres? Què hem fet per les víctimes i els familiars de les víctimes del 17-A? No mereixen justícia? No mereixem protecció, els ripollesos?

El president

Gràcies, diputada. Per fer la resposta, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, escoltant-la, em venia al cap un pensament d'un jove jesuïta valencià que es diu Jaime Tatay que deia: «Ens espanten el caos, la complexitat i la vulnerabilitat, i per això els falsos profetes de l'ordre, de la simplicitat i de la seguretat es colen tan fàcilment al nostre interior i ens convencen. No ens deixarem vèncer ni seduir. Caminarem malgrat la incertesa i malgrat la fragilitat.» I és veritat que estem en un món d'incerteses, que estem en un món de fragilitats, però les respostes simplistes, les respostes populistes i les respostes fàcils no són en absolut respostes. Si tot això que ens ha dit vostè ho hagués aplicat al seu municipi –ara no la veig..., ara la veig, diputada–, és vostè qui podia haver tancat la mesquita de Ripoll i no ho ha fet, perquè la competència sobre les mesquites, la legalització o no, és dels ajuntaments, no del Govern de la Generalitat.

Però, dit això, jo tinc dues opcions: o posar-me en el seu nivell i entrar en aquesta mena de frec a frec o posar-me a explicar tot allò que com a govern de Catalunya fem respecte als processos de radicalització, que és una realitat que existeix a Catalunya, com a Espanya, com al conjunt d'Europa, explicar què és el que fa el Govern en aquest sentit. I per fer-ho em sembla important començar, doncs, esmentant una qüestió que és rellevant. La radicalització, i especialment la radicalització violenta, és un fenomen que evidentment ens l'hem de prendre i ens el prenem molt seriosament, no només el Departament de Justícia, sinó el conjunt del Govern en totes les seves expressions.

Però què és la radicalització? Doncs la definició que crec que potser acceptarà, –potser no, ves a saber–, doncs és la que dona la Comissió Europea i la defineix com «el fenomen de persones que adopten opinions i punts de vista i idees que podrien desembocar en actes terroristes». Aquesta és la definició que dona la Comissió Europea. En aquest sentit, cal no confondre –i això ho adverteix també la Comissió Europea– la radicalització violenta amb la defensa de postulats ideològics que poden resultar indesitjables. I per a mi, molts d'ells, i per a molts de nosaltres, probablement molts d'aquests postulats ens resulten indesitjables, però no per això els cataloguem de violents, perquè moltes vegades no en són. I cal ser pulcre en aquest sentit.

La radicalització pot donar-se a l'entorn de diverses variables, no només la religiosa. Es pot donar des de variables identitàries, molt més enllà de la religió, vinculades a la ideologia política –ai las–, a les identitats ètniques o a les identitats nacionals.

Per tant, aquest també és un aspecte que n'hem de ser conscients. I és des d'aquesta perspectiva que el Govern afronta el repte del fenomen de la radicalització violenta, que és l'expressió que utilitza vostè en la interpellació. Som conscients, per tant, que el racisme i les ideologies d'extrema dreta també poden acabar donant lloc a la radicalització violenta. Per tant, compte amb com utilitzem aquestes expressions.

Per fer-hi front, s'ha de fer front a dos tipus de reptes, de problemes. Els uns són factors estructurals i els altres són factors personals. Vostè es referia a diferents tipus. De factors estructurals n'hi haurien molts, uns quants, però probablement podem assenyalar l'escenari internacional. Quan hi ha hagut problemes a Síria, hi ha hagut problemes a Europa. Per tant, les relacions internacionals afecten. La preocupació per la discriminació cap a una comunitat, en aquest cas la musulmana –a la que es referia vostè–, entorn social en decadència o la presència de dinàmiques de replegament comunitari. Això serien aspectes més estructurals, però també n'hi ha de personals en aquest fenomen, com la frustració que poden sentir algunes persones o com el sentiment de greuge o també, en alguns casos –que de tot hi ha hagut–, problemes d'ordre psiquiàtric. Per tant, prevenir, que és objecte i ocupa i preocupa el Govern, és atendre la totalitat de factors, no només aquells que vostè voldria.

I, per altra part, la radicalització és un fenomen que pot donar-se en múltiples entorns: en centres penitenciaris..., es pot donar en escoles, es pot donar en clubs esportius, en associacions o també, i d'una manera molt important –i només cal que miri a Ripoll–, a través de les xarxes socials. No era la mesquita, l'àmbit de radicalització; eren les xarxes socials i eren molts domicilis particulars. Per tant, compte amb precisar l'objecte. No hi ha cap dada que faci pensar que actualment els processos de radicalització es donen de manera particular en centres de culte. I aquesta és una realitat contrastada des de la Direcció General d'Afers Religiosos i amb el Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, centrar-ho sobre aquest tema és tenir una visió molt limitada i segurament una intenció molt deliberada contra una realitat, una comunitat, que viu a casa nostra, bona part de les quals, aquestes persones, tenen evidentment la nostra nacionalitat. És important, per tant, no confondre processos de radicalització violenta amb el fet de no compartir determinats processos, determinats postulats ideològics –hi insisteixo, ideològics– o també religiosos.

Per altra part, el dret a la llibertat de consciència i de religió ens empara a tots, és un dret constitucional. Jo no sé quina és la seva posició al respecte, però és a la nostra Constitució, com ho és en el conjunt de constitucions europees en tant que dret fonamental, com el dret de reunió, el dret de llibertat de pensament i el dret de culte. Són aspectes importants. Per tant, reconèixer aquest dret en aquestes comunitats en cap cas implica compartir i estar d'acord amb aquestes idees. Allò que resulta, des de la nostra perspectiva, inacceptable és que s'intentin imposar idees a través de la violència. I aquí sí que hi ha una frontera nítida en la qual, des de la qual o a partir de la qual el Govern actua.

I què és el que fa el Govern al respecte? Doncs hi ha un programa que en l'actualitat es diu programa Prev –pe, erra, e, ve–, que és de «prevenció», que deriva d'un antic programa que ha anat modulant el seu nom però que d'alguna manera es desenvolupa en coordinació amb diferents actors, des de l'àmbit penitenciar fins a la comunitat educativa, fins a la gent de protecció de la infància, fins a les policies locals, fins als treballadors de serveis socials, per detectar aquells possibles fenòmens de radicalització i actuar en conseqüència. I en aquest programa també hi col·laboren –i aquest em sembla un fet molt rellevant– les comunitats religioses musulmanes. I això és un pas positiu, que sigui aquest propi col·lectiu que siguin capaçs i vulguin col·laborar amb apartar aquells moviments de radicalitat violenta.

Per tant, és normal que els Mossos d'Esquadra, conjuntament amb la Direcció General d'Afers Religiosos, facin reunions amb aquestes entitats per tal d'informar i per tal de prevenir. I no li llisto la relació d'entitats que hi han a Catalunya que treballen

en col·laboració amb Afers Religiosos, amb el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè són conscients i volen tant com nosaltres –no ho dubti– prevenir tot el que són els fenòmens de radicalització. Per tant, la col·laboració de les pròpies comunitats musulmanes és també fonamental en la lluita contra la radicalització, que és un aspecte que jo crec que compartim amb el conjunt de l'hemicicle.

Els mecanismes d'intervenció sobre els casos detectats van permetre l'any passat que en el setanta-vuit per cent dels casos que es van detectar, de possible radicalització, es trobés una alternativa o una solució en els primers sis mesos des de la seva detecció, en un quinze per cent es van revertir abans d'un any i únicament en un set per cent dels casos detectats es va allargar més d'un any la neutralització d'una possible amenaça. Però cap d'aquests casos es va concretar en una amenaça, en un acte violent; que aquest, en definitiva, és l'objectiu. De tots els casos detectats el 2023 només un cas, només un de tot el que es va detectar el 2023 per part del Cos de Mossos d'Esquadra –només un cas–, va tenir lloc en un àmbit de culte islàmic, en un àmbit religiós. I –ai las– va ser precisament denunciat per la pròpia comunitat.

Per tant, malgrat les dificultats, malgrat les incerteses, que hi són, és una bona estratègia treballar conjuntament amb les pròpies comunitats per tal d'evitar aquesta radicalització violenta. No hi ha cap indicatiu, a dia d'avui, que aquests casos de radicalització hagin augmentat de manera significativa al llarg d'aquests darrers anys.

Per tant, per totes aquestes raons, lamento el seu to. No ens sorprèn, perquè sé que vostès segurament veuen en aquesta oportunitat o en aquest problema –que és un problema que existeix aquí i arreu d'Europa– un bon graner de vots. Però el que ens correspon a nosaltres, al Govern de la Generalitat, i el que crec que estem fent conjuntament molts dels grups d'aquesta cambra, que estem fent amb molts dels sectors que interlocuten en aquest àmbit, és posar elements per a la prevenció en positiu; sense estigmatitzar, sense criminalitzar col·lectius, sinó defensant aquells drets que ho són per a nosaltres i que ho són per a tothom en tant que vivim en un estat democràtic i social de dret i que ens empara el dret de culte, que ens empara el dret de reunió, i que no criminalitza les posicions encara que puguin no ser compartides.

Però, compte, perquè és radicalment diferent una radicalització que deriva en violència, que perseguim i perseguirem implacablement, d'una radicalització que, en qualsevol cas, genera una desafecció i, si vol, fins i tot una nàusea per part de persones que tenim una visió diferent. Però no podem posar en el mateix sac totes les coses, perquè així és la garantia de que prendrem mal o de que podem prendre molt mal.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, senyor conseller. Com que soc vetada als mitjans de comunicació poder no se n'ha assabentat, però vaig ser l'única regidora de l'Ajuntament de Ripoll que va haver d'anar als jutjats perquè vaig ser denunciada per delictes d'odi per l'associació islàmica de Ripoll quan vaig intentar impedir que obrissin la nova macromesquita. Vaig ser l'única regidora. Vaig ser l'única. No vaig veure ningú de la seva formació política batallant pels drets dels ripollesos en aquest sentit. També li he de dir –perquè suposo que tampoc ho va seguir pels mitjans– que vaig guanyar el judici i que, per tant, el jutge em va acabar donant la raó a mi.

Curiós, també, i surrealista que una associació islàmica que no va veure odi en les crides a la gihad que es feien dins la mesquita de Ripoll veiés odi en un càrrec electe que simplement pretenia tancar la mesquita. Això també és bastant surrealista i caldria estudiar-ho.

En referència al dret de culte, evidentment que cal mantenir i preservar el dret de culte. Això ningú ho posa en dubte –Aliança Catalana tampoc–, però aquest dret no pot sobreposar-se ni als drets de les dones ni als drets dels homosexuals ni als drets dels infants ni als drets dels ateu. No pot confondre's amb la permissivitat absoluta ni amb fer els ulls grossos als processos de radicalització, perquè l'islamisme radical es serveix precisament de la nostra carta de drets per escalar posicions i normalitzar-se.

Justificar l'avenç islamista sota el pretext religiós és un error, perquè les seves intencions i la seva idiosincràsia van molt més enllà dels aspectes merament religiosos. Les seves aspiracions són clarament polítiques, d'aquí l'ús ja homologat del concepte «islam polític». El que es proposa i es propugna des dels faristols de molts dels centres de culte musulmans no és la fe en una divinitat, sinó la imposició d'una llei religiosa en la vida quotidiana i civil dels seus fidels, una llei basada en certes creences morals de fa 1.400 anys.

Els musulmans no accepten les nostres lleis civils; les qüestionen i rebutgen perquè no les ha dictat el seu déu. Per això arreu d'Europa ja hi ha contracomunitats musulmanes amb tribunals propis jutjant delictes i infidelitats sota la xaria sense que l'Administració ni els cossos policials puguin impedir-ho. Això no és exercir un dret religiós, això és permetre que la barbàrie arrel·li a casa nostra. A part que ja n'hi ha precedents: allà on l'islam és la religió majoritària i té poder polític, la resta de religions són perseguides i el dret de culte desapareix.

Si vol preservar realment aquest dret de culte, obligui els musulmans a complir l'ètica i les normatives europees. Com és possible que el meu grup parlamentari no pugui participar del Grup de Treball en Equitat de Gènere, Antiracisme i No-discriminació si abans no signa una declaració farcida de la terminologia que empra l'extrema esquerra, i que ells, en canvi, puguin segregar, discriminar i vexar les dones sense conseqüències i, a més a més, essent aplaudits per la majoria de diputats d'aquesta cambra? Cinisme, senyor Espadaler, se'n diu «cinisme».

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Ara podria venir jo aquí i dir: «Populisme, se'n diu "populisme"», però, en qualsevol cas, això no ens conduiria massa lluny. Potser si aterrem en el terreny de les dades –ja sé que a vostè, doncs, probablement li deuen interessar molt poc– i de la normativa i de la realitat que tenim, objectivada i tangible, potser alguns dels grups i algú dels que ens escolten podrà fer-se una idea aproximada de quina és la realitat que vivim.

Algunes dades, que són de la Direcció General d'Afers Religiosos. En el cas de Catalunya, les diferents confessions, en l'últim baròmetre, que és de l'any passat..., es manifesten o s'autoconsideren catòlics, doncs, una població de 4 milions i mig d'habitants; hi han 5.795 centres de culte... –que són com..., l'1,29 per cent dels centres de culte. D'esglésies evangèliques, la xifra de 288.000 persones que s'hi identifiquen, en 818 centres. I de l'islam, 550.000 persones diuen, en la mostra aquesta, estadística, i tenen 325 centres de culte.

En cap cas és veritat..., vostè ha anat fent córrer la brama que un terç, em sembla que deia vostè, de les mesquites són salafistes. Les mesquites són del qui són. I quan hi han problemes salafistes, no s'equivoqui –jo he estat conseller d'Interior–, el Govern n'és molt coneixedor. No s'equivoqui: n'és molt coneixedor. Però el Govern, de la mateixa manera que té l'obligació de conèixer què passa a les mesquites, perquè és una obligació protegir la seguretat, és caut amb fer o iniciar processos de tancament –que és el que vostè voldria, suposo– massiu de mesquites.

I això, doncs..., hi han uns drets constitucionals, uns drets fonamentals, que ens assisteixen aquí, que assisteixen el conjunt d'Europa. I, si no, també apello a aquella

justícia que va exonerar una persona que l'havia increpat a vostè acusant-la de determinades coses. Aquesta mateixa justícia moltes vegades impedeix de tancar mesquites o impedeix de privar congressos, com algun altre grup parlamentari ens demanava a principis de legislatura –vostès, en aquest sentit, són intercanviables. I també hi han sentències del propi Tribunal Constitucional, i els convido a veure-les, que subratllen el valor de la llibertat de culte, la importància en aquest sentit, i la preservació que tenen. Per tant, no ens demani que fem coses *avant la lettre*; demani'ns –i això ja li responc clarament que ho fem– d'estar atents al que són els processos de radicalització, i de processos de radicalització n'hi he donat abans les xifres.

I, després, li he fet una altra consideració que, bé, sembla que no vagi amb vostè. A Catalunya estan molt normativitzats, l'obertura i el tancament de les mesquites. Hi han dos supòsits que poden permetre tancar les mesquites i estan a mans dels ajuntaments. L'obertura..., és una llicència municipal en aquest sentit, perquè així ho diu una llei d'aquest Parlament. I el tancament es pot fer perquè no compleixen alguns dels estàndards de qualitat, com es faria el tancament de qualsevol altre establiment, o que siguin realment centres en els quals es difonen, doncs, ideologies absolutament inacceptables des d'una perspectiva constitucional. Això no es dona a casa nostra.

I vostè sap, perquè vostè ho ha seguit amb tanta atenció com els diputats d'aquesta cambra, que la radicalització –i vaig al cas, que vostè coneix molt millor, de Ripoll– no es va donar precisament a la mesquita; es va donar a través de les xarxes i es va donar en domicilis particulars, però no es va donar a través de la mesquita. I aquesta és una realitat que, si s'hagués detectat, si l'haguessin detectat, si l'haguéssim detectat, evidentment s'hauria combatut, com és el que fa, en definitiva, doncs, el Cos de Mossos d'Esquadra.

En qualsevol cas, veig que els debats amb vostès són pràcticament impossibles. Vostè estigmatitza col·lectius, acusa governs, no es mou de la seva veritat; nosaltres no pretenem tenir la veritat, potser en algunes coses ens equivoquem, però sobretot el que defensem –sobretot el que defensem–, doncs, són els principis fonamentals de la llibertat de culte, del dret de reunió. I sobretot el que combatem –i d'això no en tinguí el menor dubte– és que els processos de radicalització acabin amb actes de violència.

I per això tenim un cos de Mossos d'Esquadra molt especialitzat, i en aquest sentit crec que es va produir una inflexió molt important a partir de l'ingrés del Cos de Mossos d'Esquadra en el que és el CITCO, que és el centre de prevenció del crim organitzat i del terrorisme. I en aquest sentit tenim molta més qualitat d'informació a l'hora de combatre, doncs, aquest fenomen, el de la radicalització violenta, que combatem i que combatrem.

Respecte a altres radicalitzacions, que n'hi han de signe religiós, que n'hi han de signe polític i que n'hi han de molts altres signes, les tolerem perquè som bastant més demòcrates que no pas vostè.

Gràcies, senyor president.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria de política lingüística en l'àmbit municipal.

Interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria de política lingüística en l'àmbit municipal

300-00050/15

La presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, molt bona tarda. El passat 27 d'aquest passat mes es debatia en aquesta cambra el projecte de llei de l'estatut de

municipis rurals. En el seu torn de paraula, el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau, posava en relleu que l'estatut de municipis rurals feia evident la mirada municipalista del Govern i convidava a pensar el país tot sencer, els 947 municipis que té Catalunya.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar responia llavors des d'aquest mateix faristol que el projecte de llei era molt més que una proposta legislativa. Dèiem que era una declaració d'intencions i un compromís ferm perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, independentment d'on visquin, puguin accedir als serveis que necessiten i desenvolupar-se plenament. Insistíem en el fet que el projecte de llei de l'estatut de municipis rurals posa al centre els grans eixos dels valors progressistes: la igualtat d'oportunitats, el desenvolupament sostenible i la cohesió social i territorial.

És en aquest sentit que avui plantegem la interpellació al conseller de Política Lingüística, l'honorable senyor Francesc Vila, a qui volem demanar per les actuacions en matèria de política lingüística en el món municipal, especialment pel que fa als municipis petits. Des del Govern, és una de les prioritats, el foment de l'ús social del català, tal com el president Illa va dir, per tenir cura de la nostra personalitat col·lectiva com a catalans i catalanes que som, una societat plural i diversa que troba en la llengua catalana la seva expressió més acabada, més plàstica, de la nostra manera de ser, de la voluntat de ser i de conèixer.

Les polítiques en matèria de llengua són un àmbit en què cal que incidim si volem garantir la igualtat d'oportunitats, una part important de les polítiques públiques que contribueixen a evitar que ningú quedi enrere i un factor de cohesió i integració socials de primer ordre en un moment de canvis demogràfics profunds. Ara mateix, més del trenta-set per cent de la població resident a Catalunya ha nascut fora del territori català i prop de cent cinquanta municipis de Catalunya tenen més d'un terç de la població nascuda fora.

Es tracta d'una població que majoritàriament no té el català com a llengua familiar, que molt sovint no hi ha tingut un accés durant la seva formació escolar i que moltes vegades té dificultats per aprendre'l. Entre aquests municipis, hi ha ciutats grans i mitjanes, començant per Barcelona o l'Hospitalet de Llobregat o Sabadell, però també hi ha ciutats no tan grans, viles i pobles, cadascuna amb les seves especificitats, com ara Sant Feliu de Guíxols, al Baix Empordà; com Guissona, a la Segarra; com Barberans, al Pla d'Urgell, o com Santa Margarida i els Monjos, a l'Alt Penedès –municipi que conec molt bé com a veïna i alcaldessa que en soc–, per anomenar-ne només uns quants exemples d'arreu del país.

Si volem evitar que aquesta població amb orígens fora de Catalunya quedi enrere, si volem prevenir que quedi als marges de la nostra societat a més a més de facilitar-li els serveis bàsics i garantir-li els drets fonamentals, a més de l'educació, la salut, l'habitatge, la feina digna, cal que ens assegurem també que té accés a la llengua catalana, un element essencial per fer possible la igualtat d'oportunitats i la cohesió entre tots els habitants dels nostres municipis.

Des dels ajuntaments s'han defensat sempre les escoles de persones adultes com aquell espai de formació i benvinguda de les persones que arriben a les nostres viles on fer possible que, a través de la llengua..., sigui una de les eines que propicien el coneixement de l'entorn, afavoreixen el coneixement de la comunitat i cohesionen la societat per enriquir-la, fent ciutadans i ciutadanes participatius en la diversitat i pluralitat, permetent conèixer la cultura que ens acull i que ens dona oportunitats. I això s'ha fet moltes vegades destinant-hi recursos propis per fer-ho possible, amb la voluntat de donar aquest servei, entès com a necessari, a vegades més enllà de les competències pròpies assignades com a ens locals.

L'accés a la llengua passa pel contacte diari amb el català, però també per l'aprenentatge de la llengua. Per tal de facilitar tant l'un com l'altre, l'any 1988 la Generalitat i un bon nombre d'ajuntaments van crear el Consorci per a la Normalització

Lingüística, una iniciativa col·lectiva destinada a potenciar i coordinar els esforços per estendre el coneixement i l'ús de la llengua catalana.

D'aleshores ençà, el Consorci per a la Normalització Lingüística s'ha desplegat arreu del territori i s'ha convertit en la principal via d'accés a la llengua catalana per a moltes persones adultes, tant per a les persones nouvingudes com per a les persones que en el seu moment no van poder accedir a la formació reglada en la nostra llengua perquè els va ser negada quan eren joves o perquè han tingut la necessitat de perfeccionar-lo al llarg de la seva vida per motius professionals o privats. Conjuntament amb les escoles oficials d'idiomes, les escoles d'adults i els serveis de llengües universitaris, ha teixit un sistema públic d'ensenyament i dinamització de la llengua per a les persones adultes que ofereix una xarxa de suport molt important.

Tanmateix, el creixement migratori fa que, tot i els esforços realitzats històricament, la cobertura del Consorci per a la Normalització Lingüística i les altres institucions del sistema públic resulti encara insuficient per atendre tota la ingent demanda de formació i de foment de l'ús del català. Això fa que sovint sectors significatius de la població, també la nouvinguda, tinguin dificultats per accedir a formació que els resulta necessària, ja sigui per horaris, per disponibilitat de temps o, sovint, en les localitats més petites, perquè tenen dificultats de desplaçament.

Davant d'aquestes necessitats, al costat del sistema públic han sorgit històricament iniciatives diverses no sols des dels consistoris, sinó també des de sectors diversos de la societat civil, cadascun posant el seu gra de sorra per tal de facilitar l'aprenentatge de la llengua a sectors específics. Així, iniciatives com els grups de conversa Xerrem i Xerrem Junts, de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua; el projecte Vincles, d'Òmnium Cultural, o els cursos de llengua de Sudanell i d'altres localitats del Segrià, a més dels recursos impulsats per entitats d'acollida com la Creu Roja o Càritas, entre moltes altres, han donat l'oportunitat d'aprendre i practicar el català a persones que, per motius molt diversos, no tenien accés als cursos regulars del Consorci per a la Normalització Lingüística o altres institucions oficials.

D'altra banda, a més de l'ensenyament i l'aprenentatge del català, hi ha molts altres aspectes de la política lingüística municipal que ens interessen i que voldríem que ens aclarís, conseller, com ara la visibilitat de la llengua, la sensibilització lingüística dels nostres veïns i dels treballadors públics, la presència del català en el comerç de proximitat i a les empreses. Tot això són àmbits en què les actuacions dels nostres ajuntaments poden tenir incidència, i voldríem saber quines línies ha fixat el Departament de Política Lingüística en aquests camps d'acció.

En definitiva, és d'interès, doncs, d'aquest grup parlamentari saber com té previst actuar el Departament de Política Lingüística per corregir la situació descrita i respondre millor a les demandes d'aprenentatge de català, quines mesures i programes ha dissenyat perquè els municipis catalans puguin contribuir a la normalització del català en la mesura de les seves possibilitats i en el marc de les competències que tenen assignades.

I ja acabo, fent esment al senyor president que no faré ús del torn de rèplica. I, per tant, voldria desitjar-vos a tots i totes molt bones festes i un molt bon any 2025.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Ara, per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística, el senyor Francesc Xavier Vila i Moreno.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Vicepresidenta, membres de la Mesa, diputats i diputades, bona tarda a tothom. Gràcies, diputada Ferret, per les reflexions i per les preguntes que ha dirigit en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Hi ha hagut períodes en la història recent en què ha semblat que la política lingüística municipal es reduïa a la realització de cursos de nivells inicials o bàsics per

a persones nouvingudes. I, certament, els municipis són la primera baula de l'acollida de la població nouvinguda, però els municipis, els ajuntaments, com a primer àmbit de socialització, són també un espai privilegiat per a l'execució de les polítiques lingüístiques en molts més terrenys. Per tant, és fonamental que les actuacions d'àmbit municipal siguin també una àrea d'atenció prioritària per al Departament de Política Lingüística.

En aquesta línia, és important vetllar perquè els municipis petits no quedin al marge de les polítiques lingüístiques generals. Com ja he explicat alguna altra vegada, des del Departament de Política Lingüística estem treballant en cinc grans línies. Una primera gran línia destinada a l'extensió del coneixement per garantir que el màxim de persones tinguin accés a l'aprenentatge de la llengua. Una segona gran línia de facilitació de l'ús: cal construir les condicions que acomboïn els parlants cap a un ús superior de la llengua, reforçant l'autoconfiança tant dels parlants tradicionals com dels aprenents i garantint els drets lingüístics de la població. Una tercera línia de treball per garantir que el català és la llengua d'ús normal de les institucions i també dels ajuntaments d'arreu del país, perquè això en reforça el valor instrumental i simbòlic. Una quarta línia destinada a generar grans acords, incentivar actituds personals i promoure hàbits favorables a la llengua, perquè hem de fer que la llengua baixi dels grans acords fins a peu de carrer, i en això els municipis són fonamentals. I, finalment, la línia de generar recursos humans i materials: hem de trobar aquestes fórmules de cooperació per tal que el màxim de mans puguin col·laborar en la tasca de difondre la llengua.

Per avançar en aquests eixos, cal emprendre un seguit d'actuacions que afecten tant el Consorci per a la Normalització Lingüística com les actuacions del conjunt de la política lingüística, i fins i tot d'altres departaments, que desgranaré successivament.

En primer lloc, hem de relançar el consorci. El Consorci per a la Normalització Lingüística és un ens del sector públic format per la Generalitat de Catalunya i 137 administracions públiques: noranta-nou ajuntaments, trenta-set consells comarcals i la Diputació de Girona. El consorci també col·labora, a més a més, amb les diputacions de Lleida, de Tarragona i de Barcelona, que disposa de vint centres de normalització lingüística i 144 punts d'atenció arreu del territori, oficines locals i serveis locals de català.

Què implica el relançament del consorci? En primer lloc, implica, òbviament, un relançament en termes pressupostaris i en termes de personal que esperem poder dur a terme gràcies al pressupost de l'any que ve. En segon lloc, implica necessàriament una millora de l'oferta, amb horaris més adaptats a les necessitats de la població que demana els cursos del consorci. En tercer lloc, demana un eixamplament del mapa d'entitats consorciades, començant pel conjunt de diputacions.

La segona operació que cal dur a terme amb el consorci és una millor coordinació dels actors del sistema públic d'ensenyament i dinamització. Tal com ha plantejat, el consorci no és l'única entitat que ofereix formació per a adults en el terreny de la llengua, i cal millorar la coordinació amb Educació, amb el Departament d'Educació, en primer lloc, tant pel que fa a l'oferta i l'acreditació que es fan des de les escoles oficials d'idiomes com des de les escoles d'adults. És una línia que ja estem treballant. I, a banda d'aquesta coordinació amb el Departament d'Educació, cal incrementar la coordinació amb la resta d'actors públics del sector, i, en aquest cas, l'Institut Ramon Llull, pel que fa a la formació de fora de Catalunya, i els serveis lingüístics universitaris són importants.

Una tercera línia de treball és la transformació del paper del Consorci per a la Normalització Lingüística. El consorci és una entitat potent, una entitat en què col·labora bona part del país, però el consorci no pot arribar directament a cobrir ni totes les necessitats ni tots els municipis catalans, perquè no té ni prou recursos ni prou efectius. Cal, per tant, que el consorci assumeixi funcions no només d'impartició de

cursos i de dinamització directa, sinó també de coordinació, d'assessorament i de supervisió d'activitats realitzades per altres membres, tant de l'Administració com de la societat civil. És per això que en el programa de l'any 2025 del consorci es preveu d'incrementar les fórmules mixtes de participació amb altres actors de la societat civil, entitats d'acollida, o com les que vostè ha esmentat prèviament. I això és especialment important en el món laboral, perquè si som capaços de fer que l'aprenentatge de la llengua es dugui a terme també dins del món laboral, amb els agents del món laboral, estarem dotant de més sentit aquest aprenentatge de la llengua.

I, finalment, dins d'aquesta transformació del paper i de les pràctiques del consorci, és important també l'exploració de noves fórmules d'aprenentatge, tant formal com informal, intensiu i en línia. I, des d'aquest punt de vista, estem treballant per incrementar les activitats i la diversitat d'activitats del consorci.

La quarta línia de treball en què treballem és la recerca de noves vies de finançament per a formació en català. I, des d'aquest punt de vista, la consideració del català com una formació ocupacional és crucial, perquè en la mesura que siguem capaços de fer que el català sigui vist com una eina de perfeccionament de les habilitats laborals serem capaços d'accedir a aquests fons ocupacionals, sovint provinents de fons europeus, que ens permetran dotar de més musculatura la formació en llengua catalana.

En cinquè lloc, i responent concretament a una de les seves peticions, un suport específic per a entitats i municipis petits. Els municipis petits tot sovint queden lluny de la possibilitat d'accedir als cursos del consorci, sigui per ubicació, sigui per la quantitat d'alumnes que poden oferir. Per tant, hem de dissenyar una fórmula específica per donar suport a activitats d'aprenentatge que, per exemple, no requereixin el desplaçament més enllà de les seves localitats. L'objectiu és arribar a tots els municipis; arribar-hi, per una banda o per una altra, amb el suport tot sovint d'entitats locals per afavorir la capillaritat del sistema d'aprenentatge de la llengua catalana.

Una sisena línia de treball és l'impuls i la coordinació de polítiques lingüístiques municipals. Tal com ha esmentat al principi de la seva intervenció, diputada, els ajuntaments tenen capacitat d'incidir molt més enllà de les aules d'adults, i, de fet, és responsabilitat de tots plegats que l'aprenentatge de la llengua no quedi tancat a les aules dels adults. Hem de ser capaços d'aconseguir crear processos d'acompanyament per tal que, des de les aules, es puguin arribar a crear el que en diem «usuaris autònoms», que puguin triar quan volen fer servir la llengua, en quins moments, perquè tinguin aquesta llibertat perquè han adquirit la capacitat de parlar-la, però també han adquirit la capacitat d'interaccionar en entorns diferents en aquesta llengua.

Per fer això, volem acompanyar els ajuntaments catalans en el desenvolupament de les seves polítiques lingüístiques municipals; en l'elaboració i l'aplicació dels plans municipals de política lingüística; en els processos de sensibilització del personal i formació d'aquest personal en drets i deures lingüístics; en la sensibilització del personal que treballa en les activitats extraescolars, casals infantils i juvenils, activitats esportives, educació en el lleure; en les clàusules lingüístiques. També volem acompanyar els governs municipals en els plans de foment del català als comerços i les empreses locals, amb projectes com els que ja desenvolupem d'Ofercat.

I és per tot això que, també de bracet del Consorci per a la Normalització Lingüística, el 17 de gener del 25 celebrarem a Sant Cugat del Vallès la primera jornada sobre política lingüística municipal, amb l'objectiu de relançar la política lingüística des dels municipis, posar en contacte els responsables municipals de política lingüística amb agents d'altres administracions, promoure l'intercanvi d'experiències i de bones pràctiques, donar a conèixer les possibilitats i els recursos del consorci –també per a aquells municipis que encara no estan consorciats– i, en definitiva, servir com a plataforma per a l'impuls de la política lingüística municipal.

Amb totes aquestes mesures, amb totes aquestes línies de treball, ens proposem de construir i desenvolupar un marc d'actuació municipal en matèria de política lingüística

que ens permeti d'assegurar que tots els veïns dels nostres municipis tenen accés a l'aprenentatge, garantit el dret a l'ús de la llengua catalana i estimulada la seva incorporació a l'ús de la llengua.

Com ja ha dit en la seva intervenció, diputada, el català és un element de cohesió social i territorial, i una eina que fa possible la igualtat d'oportunitats. Des del Departament de Política Lingüística continuarem treballant per enfortir-ne el paper i garantir-ne la continuïtat com a llengua pròpia de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Pregunto a la diputada senyora Imma Ferret si vol tornar a intervenir. *(Pausa.)* No.

Interpellació al Govern sobre la defensa de la pesca catalana

300-00058/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la defensa de la pesca catalana. La presenta el Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Negre Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. També aprofito per donar-li les gràcies per la sensibilitat de pronunciar el meu cognom correctament sempre. Moltes gràcies.

Bona tarda, honorable conseller, diputats i diputades. El sector pesquer català es troba en una situació crítica que posa en risc la seva viabilitat econòmica i la continuïtat d'una activitat que no només representa una part de la nostra economia, sinó també del patrimoni cultural i social del nostre país. Els plans plurianuals de pesca de la Unió Europea, amb l'objectiu declarat de garantir la sostenibilitat ambiental, han tingut un impacte profund i negatiu sobre els pescadors catalans.

Des de l'aprovació del primer pla per a la Mediterrània occidental, el juny del 2019, els dies de pesca ja s'han vist reduïts un quaranta per cent, i el passat 27 de novembre la Comissió Europea en va plantejar una reducció dràstica del setanta-nou per cent. Això significaria limitar l'activitat pesquera a entre vint i vint-i-vuit dies anuals, a més d'una reducció complementària del trenta per cent en les captures de gamba. Aquestes mesures són incompatibles amb la continuïtat del sector i condemnen nombroses empreses familiars catalanes al tancament.

S'estan duent a terme polítiques que perjudiquen el sector primari català, un sector que representa un gran gruix entre l'economia catalana i que es veu en risc d'abandonar. Estan al màxim del seu esforç, i no els serveix un «han estat negociacions difícils i hem aconseguit un bon acord» quan això els porta a perdre cada dia més llençols.

Un sector que pot entendre com un insult quan els parlem de relleu generacional. Qui vol una empresa que no té viabilitat econòmica amb la inseguretat jurídica en la que es troben, on cada any se'ls imposen mesures noves i no saben del cert quan podran treballar i quants diners els costaran les noves mesures?

Qui vol una empresa on els treballadors marxen, malgrat que vulguin ser pescadors, perquè els dies que poden treballar els estan consumint tot l'atur? Un any de treball són quatre mesos d'atur. Ells en treballen nou mesos i han anat exhaurint el seu atur, amb tots els riscos econòmics que comporta per a les seves famílies. Qui vol una empresa on has d'invertir constantment i no tens garantida la seua viabilitat econòmica?

Sé, conseller, que vostè té molts reptes per davant a la seva conselleria, però mentre no superi el més gran no podrà encarar amb fermesa tots els altres. El seu principal repte, conseller, és i serà sempre plantar cara a Madrid per defensar el sec-

tor primari. Per ara sembla que ho vol fer, però justificant què fa Madrid, i el que fa Madrid és injustificable. Les confraries catalanes critiquen que Madrid no defensa de manera contundent els seus interessos davant de la Unió Europea. Alhora, denuncien que la distribució dels dies de pesca beneficia altres regions pesqueres espanyoles com Galícia i Andalusia, mentre que Catalunya, que ja ha implementat vedes biològiques i zones protegides, en surt perjudicada.

Aquestes preocupacions i peticions són clau per elaborar una estratègia que doni suport al sector pesquer català, tot pressionant per una gestió més justa i equilibrada dels recursos pesquers i dels dies de pesca disponibles. Es reclama un repartiment equitatiu que consideri les necessitats reals i les peculiaritats de cada territori. Cal tenir present l'impacte global de les reduccions de dies de pesca i les limitacions de captures de gamba, així com la necessitat de defensar la sostenibilitat social i econòmica del sector, a banda de l'ambiental.

Aquesta mesura pot suposar una devastació econòmica i cultural molt gran, com el tancament de flotes i el col·lapse d'indústries complementàries –com les llotges, el comerç de peix, la indústria de les malles– o sectors com l'hostaleria i el turisme.

La pesca és una part fonamental del patrimoni cultural i econòmic català on és importantíssim dur a terme una anàlisi científica per fonamentar les polítiques pesqueres del futur. També cal pressionar perquè el Govern espanyol reforci la seva postura davant Brusselles per garantir que les mesures siguin justes i proporcionades i que es dediquin recursos suficients per a l'adaptació de la flota.

Per posar en context i ressaltar preocupacions, en primer lloc, la pèrdua de flota i llocs de treball. En les darreres dues dècades, Catalunya ha perdut prop del cinquanta per cent de la seva flota. Hem passat de quasi 1.300 embarcacions a sis-centes embarcacions actuals. Això ha tingut conseqüències directes en els llocs de treball i ha erosionat una part fonamental de la nostra economia costanera.

També l'impacte socioeconòmic: la pesca d'arrossegament representa aproximadament el seixanta per cent de les vendes del peix a les llotges catalanes i dona feina a centenars de treballadors. La proposta de reducció dels dies de pesca i de les captures farà insostenible l'activitat per a moltes empreses familiars.

En tercer lloc, inversions desproporcionades i manca de suport. Les mesures que s'han negociat fins ara impliquen importants inversions per als patrons de les embarcacions, una càrrega difícilment assumible sense el suport econòmic directe i ajudes específiques.

En quart lloc, el compromís amb la sostenibilitat. Malgrat aquesta situació, el sector pesquer català ha demostrat compromís amb la sostenibilitat. S'han implementat de manera voluntària vedes biològiques, zones protegides i mesures de conservació en col·laboració amb científics i experts, fet que no ha estat prou valorat per les institucions europees.

Conseller, com pensa el Govern de la Generalitat defensar els interessos del sector pesquer català davant les institucions europees i espanyoles per revertir i mitigar aquestes mesures dràstiques? Quines iniciatives es preveuen per garantir que els pescadors catalans rebin suport econòmic per adaptar la seva flota a les exigències de la sostenibilitat de la Unió Europea?

Què pensa de la proposta de Junts pel que fa a destinar una part dels ingressos de lliure designació provinents de l'impost d'energia nuclear, tal com regula la Llei 5/2020, a ajudes específiques al sector pesquer durant els anys 2025 i 2026? Com es garantirà que aquestes ajudes arribin a les empreses familiars més vulnerables assegurant la continuïtat de la seva activitat i manteniment de llocs de treball? Quins mecanismes preveu el departament per reforçar la col·laboració entre les confraries i entitats pesqueres catalanes per desenvolupar un pla conjunt que assegori la continuïtat ambiental i la viabilitat econòmica del sector?

Honorable conseller, la pesca a Catalunya és molt més que una activitat econòmica, és part del nostre patrimoni i del teixit social costaner. És urgent que el Go-

vern actiu de manera decidida per evitar que aquestes mesures asfixiïn un sector que ha demostrat un alt grau de compromís amb la sostenibilitat i que contribueix de manera fonamental a la seguretat alimentària i al manteniment de la biodiversitat. Esperem que el seu departament doni resposta clara i concreta a aquestes qüestions mostrant el compromís ferm del Govern amb la defensa dels nostres pescadors i del futur sector català.

Com li he dit, la pesca a Catalunya és molt més que una activitat econòmica. On queden aquelles lloances com a herois, en l'època covid, quan ells, els pescadors de casa nostra, ens portaven el menjar a la taula? Ara són malvats? Què està passant? Per què es fan i per què es permeten aquestes polítiques que destrossen casa nostra? M'haurà de reconèixer que alguna cosa s'està fent malament quan la solució a les polítiques implementades passa per subvencionar els greuges que elles mateixes provoquen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per fer la resposta, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació
(Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president Rull. Diputades, diputats, diputada Irene Negre... Jo crec que estic d'acord amb tot el que ha dit –estic d'acord amb tot el que ha dit–, en el fons, en la forma. I li agraeixo el to, perquè jo crec que al final la situació és greu. S'ha de ser ferm i, per tant, entenc que, defensant projectes diferents, hem de poder construir uns objectius compartits i, sobretot, unes reivindicacions que també siguin viables.

I, per tant, el primer diagnòstic és el general. La societat en general s'ha allunyat del sector primari. De fet, la societat en general s'ha anat allunyant de la gestió del territori, d'una gestió correcta dels boscos, de l'agricultura, de les muntanyes, de la pesca, de la ramaderia, i en patim les conseqüències. I a vegades dona la sensació que com més lluny està l'òrgan de decisió, doncs, més també se n'han allunyat alguns poders públics, i això no pot ser.

Però, alhora, per no dir que tot és culpa dels altres, també hem de dir: «Escolti, doncs potser alguna cosa no l'hem fet prou bé els últims anys tots plegats per arribar a aquest punt.» I al final hem d'aprendre també les lliçons per dir: u, mesures urgents, que ara les comentaré, però també crec que hem d'impulsar tots plegats mesures a mitjà i llarg termini, de fons, de quina contribució volem que tinguin el sector primari i el conjunt del sector agroalimentari i quina ha de ser la distribució, la gestió del territori que volem per al nostre país. Volem un territori abandonat més enllà de les àrees metropolitanes? Volem un sector primari substituït per d'altres llocs perquè no l'hem cuidat? O volem un sector agroalimentari com és, la primera potència econòmica del país, i, per tant, que necessita un sector primari potent, competitiu, sostenible, innovador, viable? I m'aturo aquí. Si una activitat no és viable, aquí ni relleu generacional ni dies de pesca.

I, per tant, continuo amb el que em van dir també, i llavors m'hi referiré... Com saben, ens vam reunir... Després de reunir-nos amb els grups parlamentaris aquí, que també els hi agraeixo a tots els que van estar a la reunió que tots vinguessin i les aportacions que es van fer, i els hi demano que segueixin en la mesura de les seves possibilitats també aportant a tots nivells, aquí i als llocs on puguin decidir... I, llavors, també estàvem a Sant Carles de la Ràpita, també parlant amb els pescadors, i... Escolta, si els pescadors el que volen és treballar. Els pescadors i pescadores del nostre país volen treballar. I, per tant, si s'han de restringir..., si s'han de fer vedes, si s'han de fer mesures alternatives, que sigui perquè s'ha estudiat la realitat acuradament, no amb dades que no es corresponen amb la realitat o no amb judicis de valor en contra de l'activitat d'arrossegament de la pesca mediterrània que precisament el

que volen no és la sostenibilitat de la Mediterrània, sinó que el que volen és eliminar una activitat perquè algú ha decidit que és incòmoda.

Per tant, «sí» a la pesca, «sí» al sector agroalimentari, «sí» al sector primari, «sí» al sector de la pesca. Per l'economia, per la història, per la tradició, per la gastronomia i per tots els atributs que podríem trobar.

Jo crec que hi ha cinc temes molt importants, per tant. El primer, de suport al sector, que jo crec que s'ha dit, el tornem a dir.

Dos, d'unitat, de defensa. I, per tant, intentem..., com dèiem, intentar tots aportar per fer pressió i per fer pedagogia i aprofitar aquesta situació adversa per transformar-la en aspectes positius. Agrair també, com saben, l'aportació que han fet també les confraries, que a vostès també els hi han fet arribar algunes propostes, d'acord?, i, per tant, les aportacions que s'han fet. N'hi haurà avui en aquest Ple, a l'anterior Ple també es van presentar algunes propostes, i hi haurà mocions i hi haurà votacions. I, per tant, intentem entre tots anar definint... Vostès també, grups parlamentaris, han de decidir també quin ha de ser el full de ruta que creuen que hem d'impulsar. Nosaltres ajudarem en tot el que puguem com a govern, només faltaria, i ens oferim, els hi fem l'ofertament de treballar-ho conjuntament.

Tercer punt, mesures urgents. Jo crec que... Com ja hem dit, ahir es va fer una reunió amb les comunitats autònomes a Madrid –també hi havia responsables del Govern, de la Direcció de Pesca– amb les confraries. I, per tant, mesures urgents, que vol dir... Escolti, no serà un problema de diners. No és un problema de diners, perquè ja els hi hem dit, eh?, que destinarem els diners que facin falta per tal de que cap pescador, evidentment, es quedi pel camí, perquè ja en portem masses, de pescadors que s'han quedat pel camí.

Per tant, Brusselles, la Comissió Europea, però també el ministeri ja van dir que finançarien el cent per cent de les mesures tècniques que s'han d'impulsar. Tenim un gran avantatge: que moltes de les mesures que s'han impulsat ja s'estaven fent per part de la flota catalana. Això també diguem-ho, una mesura que ens havia perjudicat perquè en determinats moments..., doncs ara ens ajuda a tirar endavant d'una manera més clara.

Per tant, mesures urgents per mantenir els dies. L'important és poder pescar com a mínim els mateixos dies que el 24. I, després, haurem de calcular aquí –que això encara no sabem..., com saben, és molt difícil, perquè cada zona del litoral és diferent– quines seran les pèrdues econòmiques derivades del fet que les noves tècniques provocaran una disminució de les captures. Això ho sabrem durant el 2025 i, per tant, hem de veure aviam... Vostès aquí també..., pensem-hi conjuntament, com canalitzem un sistema d'ajudes que faci, precisament, que el perjudici sigui el mínim possible.

I, per últim, cinquè punt, però no menys important –que potser és el més important–, mirar a futur, quina ha de ser la pesca del Mediterrani els propers..., ja no li dic la primera dècada, els propers cinc anys. Hi haurà pesca mediterrània? Alguns defensen que no. Hi haurà pesca d'arrossegament? Jo crec que nosaltres hem de tenir molt clar que sí que hi haurà pesca mediterrània, perquè hi ha de ser, és evident. I, per tant, anem a veure com intentem fer una modificació del reglament del MAP. Com fem una modificació..., ara es començarà a parlar també de la modificació de la pesca comunitària del Mediterrani. És un error fer una reflexió..., la Comissió Europea fa la mateixa reflexió per a la pesca continental que per a la del Mediterrani, i no tenen res a veure. Per tant, necessitem dos espais diferents per parlar de dos realitats totalment diferents. I amb la idea no de mantenir els dies de pesca, sinó d'augmentar els dies de pesca al·legant els estudis que ja tenim d'Icatmar, que diu que els estocs del Mediterrani a que fem referència estan dintre dels límits que toca i fins i tot alguns estan per sobre dels límits que marca la Comissió Europea, molt per sobre –disculpeu.

I ara, a més a més, nosaltres també tenim una altra eina important, que és el Consell de Cogestió Marítima, i també les jornades que fem d'economia blava. Per tant, jo crec que necessitem fer una reflexió general de la gestió del litoral i totes les possibilitats que hi han, i una de les principals, evidentment, és la de la pesca.

Mesures concretes, que és el que em dirà, i, si vol, llavors..., les hi comento ara perquè llavors me les pugui comentar. Com li he dit –molt important–, modificació... Durant el 25 ens hem de marcar com a objectiu la modificació del reglament del MAP, la política pesquera comuna, el sistema d'avaluació dels estocs de peixos –aquest és bàsic. I la Comissió Europea va accedir..., per primera vegada ha accedit a que anem amb Icatmar a explicar com ho fem nosaltres. Per tant, això és importantíssim.

El Govern aprovarà una bonificació del vuitanta per cent de la taxa dels ports que paguen les confraries. Com saben, les confraries de pescadors de Catalunya estan distribuïdes entre divuit ports arreu del litoral, i la major despesa que tenen, que fins i tot fa que tinguin un dèficit molt important..., paguen de l'ordre d'uns noucents, gairebé 1 milió d'euros a l'any. Per tant, el Govern aprovarem una bonificació extraordinària del vuitanta per cent per al 2025 de la taxa d'ocupació per a les confraries, perquè si no hi ha confraries tampoc hi ha pescadors. Per tant, aquesta també és una demanda.

Establirem un equip o una unitat o una àrea, digues-li com vulguis, d'agricultura i de pesca a la Delegació del Govern a Brussel·les. És molt important que el 2025 ja..., començarà la negociació de la nova PAC, però també modificacions en la política pesquera i, per tant, necessitem una estructura permanent a Brussel·les perquè no ens passi el que ens ha passat ara. Això és el més important.

I estem d'acord, diputada, en destinar una part dels fons de les nuclears, precisament, per donar suport al sector. Però, com li he dit, jo crec que no serà un problema de diners, sinó un problema de saber quines mesures volem fer, quin valor tenen entre totes i, llavors, tirar-les endavant; finançament del cent per cent de les instal·lacions que s'hagin de fer, d'acord?

I, en principi, aquestes serien les mesures que voldríem impulsar.

Bé, com que se m'ha acabat el temps, si li sembla, com que potser me'n dirà més vostè, llavors les comentem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, conseller. Estic i veig que estem tots molt preocupats pel sector primari en general i que tots tenim molt clar que ells no volen viure de subvencions, sinó que volen treballar. Les polítiques que s'estan duent a terme estan perjudicant directament la vida de les persones, estan ofegant les seues empreses familiars i provocant que aquest relleu desaparegui, una diagnosi que veig que compartim.

En aquest faristol, també, la setmana passada posava en valor aquesta autocrítica que hem de fer els polítics a l'hora de realitzar les lleis i a l'hora de fer una anàlisi constant, perquè aquestes polítiques que es duen a terme sense analitzar si s'han complert els objectius i que perjudiquen les famílies fan que se separin encara més de la política i que comprin aquells discursos demagogs que només busquen arribar al poder per retallar els drets de les persones.

Estem d'acord amb el lliure comerç, sí, però cal també augmentar la vigilància sobre els productes pesquers procedents d'altres països extracomunitaris. Cal certificar la qualitat dels productes que entren al nostre país garantint-ne els estàndards de qualitat.

Junts li demanarem compromisos concrets en la moció subsegüent a aquesta interpellació, que ja l'hi avanço..., però que després de la seva rèplica entenc que les

veurà bé. Agrair-li també les propostes que vostè ens ha anunciat i els compromisos que ha exposat.

En primer lloc, aquests ajuts per a la renovació de la flota i les compensacions per la reducció de l'activitat pesquera. Reclamem recursos per adaptar les embarcacions a les noves normatives de sostenibilitat, com també per afrontar les inversions tecnològiques que permetin mantenir l'activitat econòmica dins del marc europeu.

Volem que aquests recursos obtinguts de la recaptació de l'impost sobre la producció, emmagatzematge i transformació d'energia nuclear es destinin durant els anys 2025 i 2026 als pescadors per adaptar les seues embarcacions, i que sigui subvencionable el cent per cent de l'actuació, així com també les compensacions per la reducció de la seua activitat. Avui hem sentit anunciar aquestes ajudes de Madrid, però em permetrà que desconfiï d'aquells que generen els problemes, que anuncien possibles solucions i que no les acaben mai complint.

La protecció de la pesca artesanal és clau. La pesca costanera, artesanal i familiar és clau per a moltes confraries i és la columna vertebradora del nostre país. Demanem una política que prioritzi aquest tipus de pesca enfront de les grans explotacions industrials.

També una redistribució justa dels dies de pesca. Les confraries denuncien, que ja ho he dit abans, que Madrid prioritza altres comunitats en la distribució dels dies de pesca, deixant Catalunya en gran desavantatge. Es reclama un repartiment equitatiu que consideri les necessitats reals i les peculiaritats de cada territori. Cal harmonitzar els dies i les hores de pesca. Just aquest matí, a la Comissió d'Agricultura, que hi han vingut a comparèixer el sector pesquer, ja també reclamaven aquest fet. Hi ha indrets del territori espanyol on els dies marcats com a festius surten a treballar, i els catalans, que respecten els festius i es queden a casa, es veuen cada cop més agreujats per les mesures imposades.

La defensa dels pescadors a totes les institucions. Considerem que és clau defensar-los a Madrid i defensar-los a Europa. I no cal que es defensi des d'aquí la poca i mala faena que es fa des del ministeri, això ja s'ho faran ells. Cal que el conseller català defensi Catalunya.

Estudiar també aquestes vies de negociació amb el Marroc sobre la pesca al Mediterrani, un acord bilateral.

Recuperar els dies de pesca: els catalans fa vint-i-cinc anys que fem vedes biològiques, adaptem embarcacions, etcètera. Els nostres pescadors són els primers en defensar l'ecosistema marí. Cal posar en valor tots els esforços que han fet durant tots aquests anys. I aquestes ajudes també han d'arribar de manera retroactiva a totes aquelles embarcacions que ja han fet la inversió.

També cal prendre decisions en base a informació real i actualitzada. Cal que els informes que avalen les decisions polítiques continguin les dades reals i actualitzades per a cada territori.

I, sobretot, cal promoure la compra de producte de proximitat amb importants campanyes de conscienciació pel bé del consumidor, pel bé del planeta i també pel bé del productor.

I, com a objectiu final, cal que aconseguim modificar aquest acord, perquè ara estem parlant de mesures a curt termini, però cal que aquest acord se pugui modificar. A Madrid algú no fa bé la seva feina, perquè veig que vostè té claríssims els conceptes i assenyala bé el que està fallant.

Coincideixo també amb el diputat Vergés quan ens diu que, si continuen governant, vostès acabaran sent independentistes. En parlarem més endavant, però estic segura que, quan s'adonin que van a «pegar» la mà al calaix i no hi han diners i que quan van a prendre decisions no tenen competències, segurament acabaran reclamant la independència de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. I, per fer la rèplica, té... (*Rialles i remor de veus.*) Senyora consellera... Bé, bé, qui sap... (*Rialles.*) No, no, no... Gràcies, senyora diputada. Per fer la rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, al qual demano disculpes.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

(Òscar Ordeig i Molist)

President, la consellera..., n'hi ha alguns que..., escolta... (*Rialles.*) Encara no, encara no. Escolteu, bé, a part de la llicència del final, per aquí hem d'anar –per aquí hem d'anar.

Jo m'he apuntat... Mentre parlava, clar, m'he deixat, u, tornem a la màxima: així no podem seguir i, per tant, hem d'aprofitar per fer un gran canvi. No els hi he dit, però l'any que ve, el primer semestre del 2025, Catalunya, la conselleria d'Agricultura, ostenta la representació de les comunitats autònomes als consells de pesca, d'acord? Per tant, Catalunya..., jo, com a conseller, aniré en representació, el primer semestre, de les comunitats autònomes a Brusselles. I, per tant, hem d'aprofitar també aquest espai, doncs, per liderar una sèrie de canvis i una sèrie de reivindicacions i una sèrie de pressions, o per liderar aquests canvis que defensem.

Jo crec que aquí hem de tenir molt clar què és el que defensem i anar a l'una i ser fermes i alhora buscar complicitats. Ja ho he dit abans: vint-i-set..., no només vint-i-set països, és que són..., també hi ha, llavors, realitats molt diferents dintre de cada país. I, per tant, necessitem, un cop tinguem les coses clares, també buscar aliats, d'acord? Per tant, anem cap aquí.

Vaig estar vivint a la llotja de la Ràpita, suposo que ho sap. És que a vegades jo crec que també el que ens convindria a tots és, u, posar en valor el sector, però trepitjar –trepitjar–, i fins i tot ja hem quedat amb uns companys que sortirem un dia també a pescar, veure com van les confraries, veure com funciona la distribució, veure com funciona també... Com els hi deia, hi ha les peixateries, que també estan molt preocupades; a la restauració estan preocupats. Vull dir, és que aquí hi ha una cadena de valor molt important que cal conèixer. I, per tant, és tot això el que posem en risc. I per això també aquest suport, aquesta bonificació, també, per intentar donar suport al sistema de llotges que tenim.

Vostè ho ha dit i també m'hi vull referir: que tothom, si us plau, ara que venen les festes de Nadal i que és un moment molt important per al sector, doncs, home..., que també la gent posi en valor el producte de proximitat. I, per tant, el consum del producte local, del peix de proximitat..., també és un moment per donar-li suport no només de paraula, sinó també amb les campanyes que fem i també amb el bocaorella, i d'estar orgullosos del que som i del que tot això representa.

Un altre element que no s'ha dit aquí però que també agrairia que el contemples sin a les seves mocions és el tema de la formació. Vaig estar també a la..., vaig conèixer..., que no hi havia estat, a l'escola nauticopesquera, d'acord? Sense formació no hi ha futur. Sense incorporació de joves, de talent, no hi ha futur. Per tant, anem a veure si el sistema de formació actual funciona, si l'hem de millorar, si l'hem d'ampliar. I, per tant, aquí, molt important posar en valor l'escola nauticopesquera, que fa una feina excepcional i, per tant, hem de donar-li continuïtat.

Estic d'acord amb el que ha dit vostè, perquè no pensi... Diu: «Escolti, vostè ha de defensar a Madrid i a Brusselles.» Totalment d'acord –totalment d'acord. Jo només els hi dic que vostès ens ajudin a definir les nostres propostes, el nostre terreny de joc, cap a on hem d'anar, eh?, i, llavors, nosaltres a l'una per defensar-ho. A Brusselles..., el principal problema ens ha vingut per la reducció del vuitanta per cent dels dies de pesca de Brusselles. Aquí ni ministeri ni dallò, perquè sort n'hem tingut que els països i els territoris ens hem ajuntat, i el ministeri. I ens hem ajuntat per dir, escolta, que per aquí no hi passàvem. Llavors, bé, podria haver sigut molt pitjor. Però,

en tot cas, està clar –està clar–, tinc clar què és el que haig de fer i ho faré. I lliga amb el que vostè deia també del repartiment, que sí que seria millor fer un repartiment territorial de les quotes. I, per tant, vostè té tants dies de pesca a l'any i llavors fa un repartiment en base, doncs, al que cregui convenient.

I, per tant..., res, crec que no em deixo res més, eh? Bàsicament, aquí –ho hem dit, però molt de passada–, les mesures més importants que haurem d'implementar d'aquí al maig, i, per tant, hem de veure aquí també com ho fem i com acompanyem... Hi ha pescadors que són molt crítics amb les portes, per exemple, i alguns altres també amb les xarxes, depèn, sobretot la part de l'Ebre. Jo crec que aquí hi ha les tres mesures estrella, que són xarxes, vedes i tancament de caladors. Per tant, aquí hem de veure aviam com ho financem i a quins llocs, que, pel que sigui, per les casuístiques del litoral, doncs, potser no ho volen tirar endavant.

En tot cas, ho deixaria aquí. Gràcies pel to. Gràcies per la feina. Gràcies per la comissió, que sé que avui al matí la Comissió d'Agricultura ha anat molt bé, dintre de la gravetat del moment. I, per tant, sí que volia agrair a tot el conjunt dels diputats i les diputades que hagin portat el tema aquí, perquè és prou greu, que aprofitem això per tenir un sector més enfortit. I esperem qualsevol iniciativa o idea que tinguin. Estic a la seva disposició per treballar, per ajudar i per intentar que el sector en surti enfortit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre una educació pública, de qualitat i en català 300-00053/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre una educació pública, de qualitat i en català. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Consellera, miri, la interpel·lació que li fem avui és un marc general que nosaltres pensem, doncs, que ens permetria fer moltíssimes interpel·lacions, cadascun dels fragments o dels trossos que volem ubicar, però volíem avui sobretot parlar en general de la necessitat que nosaltres pensem que té aquest país d'avançar cap a una escola pública, de qualitat i en català.

Per què? Doncs, miri, perquè és evident que els resultats..., el nivell educatiu del nostre alumnat és més que preocupant. Parlen molt dels informes i dels resultats PISA. Jo em referiré als informes d'avaluació que ha fet recentment la Fundació Bofill, també, i a tots els informes TIMSS, PIRLS. És cert que als darrers cursos s'ha frenat la davallada dels resultats de competències bàsiques, però vostè sap que en una dècada hem retrocedit gairebé un curs acadèmic en català i en matemàtiques. I a Catalunya el nostre alumnat se situa per sota de la mitjana estatal i europea tant en llengua i en matemàtiques com en ciències. De fet, l'informe TIMSS del 2023, que es va fer públic aquest desembre, mostrava que els alumnes catalans de quart de primària tenen un dels pitjors nivells de domini matemàtic de tot l'Estat espanyol. I, a més a més, les diferències de resultats entre l'alumnat de majors o menors recursos econòmics també s'han incrementat.

A això hi hem d'afegir la situació que tenim amb el professorat, un professorat que està cremat, que té malestar. Fa poc el sindicat USTEC va fer públic el seu informe a partir d'una enquesta a 10.400 mestres i professors: un de cada tres docents es planteja deixar la professió pel malestar a la feina, pels salaris, el desgast psico-

lògic i l'excés de burocràcia, i gairebé la meitat d'aquests mestres i professors deien que la seva salut mental era dolenta o molt dolenta.

I si mirem quina és la situació de la nostra llengua, doncs, la tenim totalment arraconada. Ara mateix està sent frontalment atacada pels tribunals espanyols. Tenim aquesta llosa de la sentència del vint-i-cinc per cent i estem esperant que el Tribunal Constitucional es pronunciï al respecte, però això ja ve de lluny. El 2021 es feien públiques les xifres sobre els usos lingüístics de l'alumnat i el professorat, i eren devastadores. En quinze anys hem passat que el professorat s'adreçés al seu grup en català en un 63,7 per cent –el 2006– a un 46,8 per cent –el 2021. I en el cas de l'alumnat encara és pitjor: el 2006 el seixanta-set per cent dels alumnes es relacionaven sempre o gairebé sempre en català a les seves activitats grupals, i el 2021 només ho feia un 21,4 per cent, dos de cada deu alumnes.

Per tant, la fotografia és: un nivell dels alumnes preocupant; un professorat, uns docents cremats i una llengua arraconada. Però la realitat no és una fotografia, podríem dir que és més aviat una mena de pel·lícula. Hem de mirar com hem arribat fins aquí i quin és el futur que volem donar a aquesta situació.

I com hem arribat fins aquí, consellera? Nosaltres pensem que aquí hem d'ubicar, primer de tot, aules saturades i amb moltíssima complexitat. Tenim ràtios a primer cicle d'infantil que són demencials, com li vaig dir en una sessió de control. Les de primer cicle d'infantil no es queden curtes: a primer cicle d'infantil parlem de vuit infants a I0, tretze a I1 i vint a I2. Això és demencial, consellera, això és impossible. I a segon cicle d'infantil, doncs, estem a vint-i-dos. A primària, ràtios de vint-i-quatre, i de vint-i-nou a secundària. Les ràtios en moltes escoles són superiors, vostè ho sap.

I –l'hi dèiem–, a part de ser aules saturades, aules amb moltíssima complexitat. Perquè la inclusiva, l'escola inclusiva ara mateix és un miratge, i ni l'alumnat que té necessitats educatives especials ni el conjunt d'alumnat que té necessitats de suport educatiu ni la resta d'alumnat que no té necessitats específiques no estan rebent l'atenció que necessiten i que mereixen.

I a això hi hem d'afegir la situació de segregació que tenim a les escoles. Tenim ara mateix 410 escoles públiques fortament segregades. Un dels exemples més escandalosos és el de Calella, que ens van venir a veure aquí al Parlament, l'AFA de l'escola pública La Minerva. I ens deien que, allà a Calella, un de cada quatre alumnes d'infantil i primària hauria de canviar de centre educatiu per combatre la segregació escolar que tenen al municipi, i concretament a la seva escola és on acullen més alumnat NESE. Tenim una proposta de resolució sobre la taula que esperem que prosperi, perquè volen respostes, aquesta escola i la resta d'escoles fortament segregades, perquè no és un cas aïllat. Hi ha escoles, de fet, en les que les famílies hi porten la canalla com a acte de militància política, i això és el que signifiquen els grups singulars, que permeten a grups de família fer, doncs, això, un grup i fer una reserva de places en escoles de complexitat alta. És una aposta política d'aquestes famílies per trencar amb la segregació escolar, quan en realitat això hauria de ser una feina de l'Administració pública.

Si mirem els docents, estan fent front a una gran complexitat, com dèiem, i estan fent tots els papers de l'auca: ensenyar, educar, estan pendents de situacions d'assetjament, de trastorns de conducta alimentària, estan pendents del malestar emocional de l'alumnat, en alguns casos fan fins i tot de personal sanitari... Avui nosaltres afirmem que ensenyar avui és un acte d'heroïtat, consellera. Aquesta és la situació que tenim a les aules.

Són, a més a més, dels més mal pagats de tot l'Estat espanyol, estan a la cua en condicions salarials. I si tenim en compte el cost de la vida el resultat és completament nefast. La precarització és especialment sagnant en el col·lectiu de les TEI o del conjunt del personal d'atenció educativa, malgrat que són essencials per garantir l'escola inclusiva. I als centres cada vegada veiem més situacions d'autoritarisme i

d'assetjament, fins al punt que allà on hi ha més denúncies en el si de l'Administració pública és en el Departament d'Educació.

I, per últim, recordem que aquest decret de plantilles ha comportat que un gran gruix dels nous funcionaris no puguin optar a una plaça a prop de casa seva, a banda de tota la gent que s'ha quedat pel camí en el seu procés d'estabilització.

I, quant a la llengua, doncs, tenim dècades de desídia respecte al model d'immersió lingüística. Aquelles que som filles de la immersió lingüística veiem com s'ha acabat amb aquesta immersió per culpa de la desídia, de falta de recursos, de formació, de falta d'inspecció. La immersió lingüística, que en part va ser una conquesta de la classe treballadora vinguda d'altres punts de l'Estat espanyol i que volien que naltros, els seus fills i filles, aprenguéssim en català, estem veient com cada vegada es buida més de contingut. I és evident que els darrers anys han arribat a Catalunya molts alumnes nouvinguts i que no s'han posat prou recursos per garantir que aprenguessin en català. Lluny de reforçar les aules d'acollida, aquestes han tirat endavant amb recursos claríssimament precaris.

I a tot això hi afegim aquesta ofensiva política i judicial contra el català, especialment en l'àmbit educatiu, de la mà d'entitats amb les quals vostè es reuneix fa poc, consellera. I, a més a més, volem recordar que, quan el PSOE va arribar al Govern amb la moció de censura al Partit Popular, es van oblidar de retirar la demanda presentada pel Partit Popular arran de la reacció catalana a la llei Wert, i els partits independentistes tampoc no van reclamar-ho. I sense aquella demanda –si vostès l'haguessin retirat...– el vint-i-cinc per cent de català que els jutges dicten ara no hauria estat possible.

Volem recordar també que, quan parlem de llengua i de la situació en la que ens trobem, doncs, vostès, juntament amb Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i els Comuns, van fer una llei que acabava assumint la sentència del vint-i-cinc per cent, la llei del català a l'escola, que ni blindava el català per fer front a la sentència, que introduïa el castellà com a llengua vehicular –«curricular», li deien vostès, però en el fons representava un punt d'inflexió en el model d'immersió lingüística–, i que, a més a més, deixa en mans de cada centre l'ús del català, fet que obre la porta a la segregació escolar per raó de llengua.

I ens haurà d'aclarir, consellera, què pensa fer amb el requeriment del Govern espanyol d'eliminar les assignatures obligatòries..., la literatura catalana. Avui ha dit que vostès això no ho permetrien. D'acord. No sabem si faran el mateix amb la resta de canvis, perquè per nosaltres, a banda d'aquesta operació contra la literatura catalana, que, evidentment, és un atac a la transmissió de la cultura pròpia del país, a la possibilitat de cultivar la sensibilitat i el lligam social..., per naltros tots aquests canvis el que estan fent és minvar la qualitat del nostre sistema educatiu, del sistema educatiu dels fills i filles de la classe treballadora, en contraposició al que està passant amb les escoles elitistes i privades, que en cap cas veuen afectat el seu nivell educatiu.

Miri, les propostes les hi deixaré per després, en el moment de la rèplica. Li vull llegir alguns comentaris que m'han fet arribar companys i companyes que es dediquen a la docència. Diuen: «La immersió lingüística és un miratge. Són molt pocs els “profes” que mantenim la llengua amb alumnat i família. Estem fent feina molt militant, amb una hiperresponsabilització del professorat en això. Estem fent sols militància lingüística en un ambient hostil i ningú ens acompanya per fer-ho.»

Un altre em deia: «Jo no em queixo, perquè, tot i que tinc trenta alumnes a l'aula, el SIEI funciona molt bé, perquè les vetlladores estan fent *més* del que els hi pertocaria. Però, tot i així, tinc alumnes a classe que no estan ben atesos. No tinc temps per preparar tota la burocràcia. Tenim una gran diversitat a les aules i no tenim prou suport de vetlladores i altres professors. I no tenim prou formació, el conjunt de professorat, per abordar tota aquesta diversitat que ens arriba.»

Una altra em deia: «A l'institut fem un bon puzzle per poder donar tots els suports a les aules que calen i anem totalment desbordades. La majoria de problemes de dis-

lèxia i TDA que tenim els abordem desdoblant les classes. I tenim una vetlladora que només ve quatre hores a la setmana.»

Alguns dels exemples. En tinc molts més, i la majoria anaven en la mateixa direcció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per fer la resposta, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, bona tarda. Gràcies, president. Diputada, diputades i diputats... En primer lloc, moltes gràcies pel to, l'hi dic sincerament. Bé, jo començaria dient que penso que no hi ha dubte que el meu grup i també el Govern que represento ara com a consellera d'Educació i Formació Professional tenim un clar compromís, un compromís absolut, amb l'educació pública i de qualitat. De fet, és el sistema al qual li dec, doncs, ser qui soc i on confio l'educació dels meus fills, com moltes de les persones que estem aquí.

De fet, miri si és prioritària la defensa del nostre sistema educatiu que per això donem més importància que mai a la necessària millora de resultats i de competències, com vostè també hi feia referència, perquè la defensa dels serveis públics és la prioritat número u d'aquest Govern. I, per tant, allà on altres, en altres moments, dividien i retallaven, nosaltres volem treballar per cohesionar la societat i per reforçar aquests serveis públics, que sempre diem que són el patrimoni d'aquells que no tenen patrimoni.

I, per tant, el que no farà mai aquest Govern és fer com altres formacions, que en alguns moments han aparegut com a grans defensors d'un sistema públic però que a l'hora de la veritat, quan han tingut un paper important a l'hora de donar suport a un determinat pressupost, ho han fet amb una de les inversions més baixes en educació de la història. I ara parlo, doncs, per exemple, dels pressupostos del 2015, del 2017, on, per exemple, la seva formació va donar suport a uns comptes públics que són els segons i els tercers més baixos de la darrera dècada. I, per tant, en aquell moment no semblava que preocupessin ni les ràtios ni altres problemes que ara vostè ha mencionat. Per tant, no m'agrada el tema de les lliçons, però no li puc dir re, perquè penso que ha fet servir un to molt correcte.

Però, en tot cas, penso que ni nosaltres ni la comunitat educativa podran entendre mai que en moments molt decisius, amb molta influència al llarg de la història, no es fes res per millorar el sistema educatiu, sinó tot el contrari.

Per tant, jo el que voldria fer és centrar-me en allò que estem fent, perquè tenim el màxim compromís en incrementar l'oferta pública educativa i millorar-ne la qualitat, i, per tant, també per revertir-ne els resultats, per avançar en equitat i en la lluita contra la segregació.

I, quan parlem d'això, ho fem en l'educació en l'etapa obligatòria, però ho fem també parlant del primer cicle d'educació infantil, d'aquesta etapa educativa zero-tres que n'hem parlat més d'una vegada, que sabem que té una importància molt rellevant en la reducció de desigualtats; per detectar també primers signes d'alerta, com és també..., en el rendiment acadèmic o també en el coneixement del català i en aquesta integració, però també de l'oferta de formació professional, que requereix un sistema públic i una oferta pública encara més potent de la que tenim en aquests moments.

I, per tant, penso que és la primera vegada que en les taules de planificació que s'estan fent, doncs, amb el conjunt de municipis es parla també allà mateix de l'oferta pública de zero-tres i es parla també de la postobligatòria, incloent-hi la formació professional. I, per tant, em sembla que queda manifesta la nostra voluntat de fer créixer aquesta oferta educativa o formativa pública i de qualitat. I, per tant, estem

fent molts esforços per incrementar de manera significativa aquesta oferta pública i de qualitat en el nostre sistema, i també espero poder comparèixer d'aquí poc temps per poder-ne donar més detalls.

Però, en tot cas, parlava de planificació. Aquest procés de planificació no ha finalitzat. De fet, aquest últim mes, el Departament d'Educació i Formació Professional, a través dels serveis territorials –que són persones, a més a més, que fa poc que han estat nomenades–, ha iniciat un procés de trobades informals, formals, amb els municipis, de contrast d'informació, d'escolta, de debat, de negociació, tant amb alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores com també amb altres agents de la comunitat educativa precisament per trobar respostes i solucions a situacions que, com cada any, veiem que se'ns van plantejant.

I els criteris..., doncs, evidentment, es té en compte la davallada de natalitat, que és una realitat al nostre país. I això s'ha de tenir en compte i s'ha de considerar precisament per poder fer una oferta acurada que no generi sobreoferta, que no vagi en contra d'aquest pacte contra la segregació que van signar i vam signar la major part de municipis de Catalunya, també una gran part de forces polítiques en aquest hemicle –vostès és veritat que no van signar aquell pacte. Però, en tot cas, necessitem tenir en compte aquesta natalitat; necessitem tenir en compte la matrícula viva, sobretot també quan aquesta es manté i es registra de manera estructural al llarg dels últims anys en determinats municipis, on és una realitat molt important a considerar; o també, evidentment, la singularitat i la realitat de cada territori. Però sempre –no en tingui cap dubte– en defensa de l'educació pública i en compliment del pacte contra la segregació. I, per tant, això era la primera cosa que volia dir.

I, a més a més, afegir que aquest procés, com sap, no ha finalitzat, que ha de culminar, si tot va com ha d'anar, a finals de febrer, i que, a més a més, la fotografia final tampoc la tindrem en aquell moment, l'hem de tenir segurament quan es revisi el conjunt de matrícules del conjunt de centres del Servei d'Educació de Catalunya.

Però, en tot cas, també ha mencionat, encara que de passada, doncs, el que fa referència a les necessitats de millora del personal educatiu docent i no docent. Podem parlar, no?, d'aquesta realitat de moltes TEIs, de moltes vetlladores, d'aquest personal que tot sovint –no l'hi puc discutir– té condicions laborals que s'haurien de millorar, perquè hem de ser conscients que fan una funció social molt important dintre del propi sistema educatiu, i que, a més a més, estic convençuda que compartim que haurien de millorar. Però també li diré que no podem resoldre en cent dies allò que altres, doncs..., portem molts anys patint.

Però, en tot cas, vostè parlava concretament del català. De fet, ha mencionat que em vaig reunir amb una associació, l'Asamblea por una Escuela Bilingüe. Llàstima que no hagi mencionat que el dia abans m'havia reunit amb Òmnium, que també uns dies abans m'havia reunit amb Plataforma per la Llengua. I em reuniré amb tothom qui se m'adreça per traslladar-me allò que pugui ser d'interès, fins i tot, evidentment, amb el conjunt de grups que hi tinguin interès, per poder, doncs, com és la meva obligació i la meva voluntat, escoltar a tothom.

I, pel que fa als currículums –vostè abans hi feia referència–, com sap, aquest matí hem sortit explicant que, de fet, en aquest Consell Executiu s'ha aprovat una modificació del decret de currículums dels ensenyaments de l'educació bàsica per reforçar precisament les matèries lingüístiques. És a dir, a través de la modificació que hem fet aquest matí en el Consell Executiu, el que fem és reforçar les matèries lingüístiques –català, castellà i aranès– en els currículums de l'educació bàsica. I no hem pres cap decisió amb relació al batxillerat, no l'hem pres encara. De fet, s'està treballant amb el conjunt de direccions, s'està treballant amb Inspecció, i ho treballarem amb tothom que hi tingui coses a dir –i, de fet, avui em penso que molta gent s'ha acabat pronunciant.

Però aquest Govern ha estat molt clar: el que hem marcat és una línia vermella molt clara pel que fa a la defensa de la literatura, del català, del castellà, perquè ens

sembla que això és una qüestió de país, que, a més a més, hem de tenir en compte atenent a la singularitat lingüística i cultural que tenim a Catalunya. D'això n'hem pogut parlar amb el ministeri, no només avui, també altres dies. I hem de dir que, en fi, és una cosa que hem volgut deixar clara, i que el que volem és treballar per preservar el manteniment d'aquestes matèries com a matèries de modalitat i, per tant, no optatives. Vol dir que ponderaran en la selectivitat i, a més a més, doncs, tindran un pes molt rellevant en el currículum del batxillerat, i, concretament, de segon de batxillerat, que és del que estem parlant.

I és veritat que hi han converses amb el ministeri que hi tenen a veure i que s'hi plantegen altres modificacions del currículum de batxillerat. Hi han temes relatius..., o possibles canvis relatius al batxillerat científic i amb relació a això, també amb relació al treball de recerca. I tot això és el que estem treballant –i estem parlant amb direccions, amb Inspecció d'Educació, com li deia– i que no tancarem fins que no tinguem un projecte d'un mínim consens amb el conjunt de la comunitat educativa precisament per reduir l'impacte que pugui tenir, per preservar la qualitat del nostre sistema educatiu, per preservar el nombre d'hores que tenen aquestes matèries tan importants en el nostre currículum i, evidentment, també perquè tingui un mínim impacte en les plantilles de professorat.

Amb relació també al català, vostè també comentava, per exemple, la llei, la llei del 2022, que moltes formacions polítiques d'aquesta cambra vam acordar en aquell moment. Certament, estem pendants d'una sentència del tribunal. Només li puc dir que, com a conselleria, estem a punt. No som un govern d'anuncis, volem ser un govern que vagi per feina. Estem a punt. Que no expliquem a vegades el que s'està treballant no vol dir que no s'hi estigui treballant. Però, en tot cas, farem el que estigui a les nostres mans per preservar el model lingüístic del nostre sistema educatiu. I, a més a més, ho volem fer comptant amb el màxim consens de la comunitat educativa i també d'aquest Parlament.

Avui mateix, quan li comentava que hem aprovat aquesta modificació del decret d'ensenyaments pel que fa a l'educació bàsica..., ho hem fet per enfortir aquestes matèries lingüístiques que estan presents en els nostres currículums. I, per tant, seguirem treballant en aquesta direcció i farem tots els passos necessaris per poder preservar aquest consens i, sobretot, aquest consens existent al voltant del model lingüístic del nostre sistema educatiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Consellera, gràcies per agrair-me el to. El to és aquest ara, ja veurem quin és d'aquí uns quants mesos.

Miri, el 2017 vam aprovar un pressupost, l'única vegada que hem aprovat un pressupost aquí, i va ser per aconseguir el referèndum de l'U d'Octubre. I ho tornarem a fer una i mil vegades.

Dit això, nosaltres les propostes que tenim són molt senzilles. Necessitem desplegar el decret d'inclusiva, primera qüestió. Nosaltres creiem en l'escola inclusiva, però necessitem recursos perquè això sigui una realitat. I aquests recursos passen, en primera instància, per reduir ràtios i per enfortir la dotació de les plantilles amb docents i amb personal de suport educatiu. Vostè està disposada a reduir ràtios? Pel que li he sentit, no, perquè s'emmarca en el pacte contra la segregació i en tota la justificació d'evitar la sobreoferta educativa per no reduir aquestes ràtios i aprofitar per tancar línies a l'escola pública. A l'escola concertada no en tanquen ni una, però a l'escola pública... Ja sé que vostès acaben d'arribar, eh?, però això és una dinàmica bastant constant.

Quan nosaltres plantegem la reducció de ràtios no ho diem perquè sí. Ho diem perquè és impossible atendre la complexitat que tenim ara mateix a les aules amb les ràtios que hi ha i amb tot l'alumnat amb necessitats específiques i especials que tenim en aquestes aules, consellera. I qualsevol que estigui aquí i que treballi de professor o hagi de treballar de professor o estigui en contacte amb els mestres i professors ara mateix sap que el que estic dient és una realitat com un temple.

L'hi tornem a preguntar: vostè està disposada a desplegar el decret de l'escola inclusiva, que passa per reduir les ràtios i per enfortir la dotació de plantilles? Primera pregunta que m'agradaria que em contestés.

Si li preocupa la sobreoferta, fem un pla per desconcertar l'educació a mitjà termini. Hi ha escoles concertades que fan una tasca social, en som conscients; doncs aquestes les gestionem directament des de la Generalitat. Ara, a aquelles escoles elitistes, algunes de les quals fins i tot continuen segregant per sexe, nosaltres els hi hem de pagar la festa? En cap cas. Que siguin escoles privades i que s'ho paguin ells. I els hi traiem els concerts, evidentment.

I, mentrestant, cap línia pública tancada, aprofitem la davallada de natalitat per reduir ràtios. El que no pot ser és que a Tarragona vulguin tancar línies a l'institut públic de Campclar i al de Sant Pere i Sant Pau; que a Lleida vulguin tancar línies d'IES a les escoles Alba i Espiga i també línies d'ESO a tres instituts; que a Girona, després de tancar les línies d'ESO el Govern anterior, ara vostès volen tancar les línies de batxillerat al Narcís Xifra. Això no pot ser, consellera. No toquin ni una sola línia de l'escola pública, aprofitin per reduir les ràtios. I si volen tancar línies, a la concertada; modifiquin el decret dels concerts.

Quan parlem de docents..., necessitem millorar les seves condicions laborals i combatre la precarització d'aquests docents, dignificar la professió. Això es diu molt últimament: «Hem de dignificar la professió dels docents.» Molt bé. Millorem-los salaris, rebaixem-los la sobrecàrrega, menys burocràcia, més recursos per a l'atenció de l'alumnat i, sobretot, escoltem-los, perquè la legislatura passada el que va faltar va ser bastant d'això, bastant de diàleg.

Reforcem les aules amb aquest personal d'atenció educativa. No només fan una tasca social, és que fan una tasca educativa, moltes d'elles. És un col·lectiu fonamental, tan fonamental com invisibilitzat. Deroguem el decret de plantilles i de direccions. En això hi ha un consens bastant espectacular, eh?, dins dels sindicats, que aquests decrets han servit per introduir una lògica gerencial i que estan servint perquè s'implementi una mena d'assetjament i d'autoritarisme que està generant bastant de malestar en el conjunt de docents.

I, per últim, amb el català. Miri, vostè diu que es reuneix amb Òmnium, Plataforma per la Llengua i també amb els que es volen carregar la nostra llengua a les nostres aules. Jo crec que és bastant lògic, de la mateixa manera que una consellera de Feminisme no es reuniria sota cap concepte amb col·lectius antiavortistes, que vostè no es reuneixi amb aquells que es volen carregar la nostra escola en català, consellera.

En qualsevol cas, diu que vol fer front a l'ofensiva judicial, que està parlant amb algunes entitats. No sabem amb qui està treballant aquesta resposta. Nosaltres tenim clar que, més enllà dels recursos que calen a l'escola per garantir el català a les nostres aules, el que necessitem és desbordar aquestes sentències. Necessitem donar una resposta de país davant d'unes imposicions judicials que no tenen cap mena de criteri pedagògic, que només busquen eliminar la nostra llengua. I necessitem defensar l'escola en català per garantir el dret de tots els infants a aprendre en català, a viure en català i a entendre la llengua com a eina de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, ara, per fer la rèplica té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé; gràcies, president. Diputada, bé, vostè deia, no?, que en els pressupostos del 15 i del 2017, doncs, no van demanar re per a Educació, no?, perquè ja tenien el referèndum... Doncs bé, van ser els pressupostos..., com deia abans, eh?, els segons i els tercers més baixos de l'última dècada. I, per tant, tot això que ara és tan important..., en aquell moment suposo que hi havia altres coses que hi passaven per davant, i gràcies a aquella situació segurament venim arrossegant-ne d'altres.

Però, en tot cas, tornava a parlar de la planificació. Ja li he dit que la prioritat serà la defensa de l'educació pública i el compliment del pacte contra la segregació. He dit també que aquest procés no ha finalitzat. He explicat totes les reunions, les trobades, els intercanvis d'informació que s'estan fent a diferents..., a tot arreu. De fet, vostè ha mencionat alguns municipis, no?, en què hi ha hagut notícies de possibles reduccions de línies o de..., en aquesta situació. Però, en tot cas, fins que no acabi no tindrem re. Ja li deia abans que la fotografia l'hem de fer al final. Al final és veritat que fins que no tinguem tancada la matriculació, per exemple, no es podran fer les revisions de concerts educatius segons ràtios donades al marc normatiu vigent. Vigent ara i el 2015, el 2017 i al llarg de l'última dècada i més temps; per tant... És a dir, això que ara és tan important veig que en el seu moment, doncs, no ho era. Però vostè ja sap que aquest marc normatiu fa que s'autoritzi els concerts per uns anys. I, a partir d'aquí, la revisió correspon fer-la un cop feta la matriculació, i en aquell moment s'ajusta aquesta oferta.

Sí que dir-li que la revisió següent, doncs, no correspon fins l'any 2026, però, en tot cas, estem treballant també en aquest escenari. Per tant, com veu, no serà imminent, però sí que ens està preocupant i sí que estem fent algunes coses. I, de fet, en algunes taules de planificació..., s'està intentant treballar en aquesta planificació equilibrada en aquestes diferents mesos.

I, com deia abans, doncs, pel que fa... Vostè parlava també de les ràtios. Llavors, jo crec que aquí sí que li puc dir que la diferència és que el personal de suport, no?, que el Govern de Salvador Illa abans de cent dies ha posat a disposició, i, a més a més, governant d'aquesta manera, comptant amb una pròrroga pressupostària..., és perquè ho ha considerat una prioritat. És a dir, abans de cent dies haver posat a disposició tres-centes dotacions de reforç extraordinari en els centres per poder precisament reduir ràtios en aules d'acollida o precisament per atendre millor aquest alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu o per atendre les necessitats extraordinàries d'escolarització en la formació professional vol dir que hi ha una prioritat clara.

No són paraules, no són discursos de reduir les ràtios, és fer-ho de veritat. És fer-ho incorporant personal de suport extraordinari en menys de cent dies de govern i amb una pròrroga pressupostària. Per tant, aquesta sí que és una prioritat que tenim molt clara el Govern de Salvador Illa, i ho ha fet, doncs, evidentment, perquè donem aquesta prioritat tan important a l'educació, i a l'educació pública en concret.

Ha parlat també dels decrets de plantilles, aquests que també fa molts anys que existeixen. I aquí, doncs, ho vaig anunciar. De fet, penso que vostè m'ho va preguntar, o potser un altre grup parlamentari, i vam anunciar que revisarem els perfils, perquè hi ha perfils que avui dia han quedat obsolets, i, en canvi, hi ha altres perfils que segurament no hi són i que són necessaris i són útils en el sistema educatiu. Per tant, totalment oberts. Més que oberts, és que ja estem treballant precisament també amb les direccions i amb altres agents sindicals per revisar, sobretot, aquests perfils de professorat que tenim en els centres.

Abans, quan vostè llegia testimonis de docents que li han fet arribar la situació en què es troben, aquesta preocupació per la complexitat, per la falta de formació..., penso que les mesures que hem anat anunciant van en aquesta línia de reforçar aquestes eines i aquest suport als docents, sigui amb personal de suport o sigui amb formació permanent que acabem donant per poder, doncs, facilitar la seva tasca tan complicada en el dia a dia.

I, a partir d'aquí, i amb relació al català, ja l'hi deia abans, em reuneixo amb tothom qui em vol dir alguna cosa, que se'm vol adreçar. I, evidentment, els seguirem escoltant, perquè també formen part d'aquest sistema. Ho he fet amb Plataforma, ho he fet amb Òmnium, ho he fet també amb aquesta assemblea, i estic disposada a fer-ho amb tothom qui convingui. Però el que els ha de preocupar..., o, en tot cas, el que no els ha de preocupar és que seguirem garantint el sistema que tenim, el model lingüístic que té el nostre sistema educatiu.

I, a més a més, ho hem de fer amb el màxim consens possible. El que ens diferencia, em penso, a vostès i a nosaltres és que vostès han defensat obertament el monolingüisme, no?, la llengua exclusiva. I, de fet, vostès van fer una modificació en aquest sentit a la proposta que es va fer el 2022 perquè fos només, l'ensenyament, exclusivament en català. Nosaltres parlem de garantir el coneixement de les tres llengües oficials, evidentment amb el català com a llengua vehicular, i, a partir d'aquí, doncs, anar podent treballar amb aquesta flexibilitat amb el paper tan important compensador que té l'escola, que per a molts nens i nenes encara continua sent l'únic espai de socialització en aquesta llengua.

I, per tant, ho deixaria aquí. I moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i dotze minuts.